PROMIN

ПРОМІНЬ

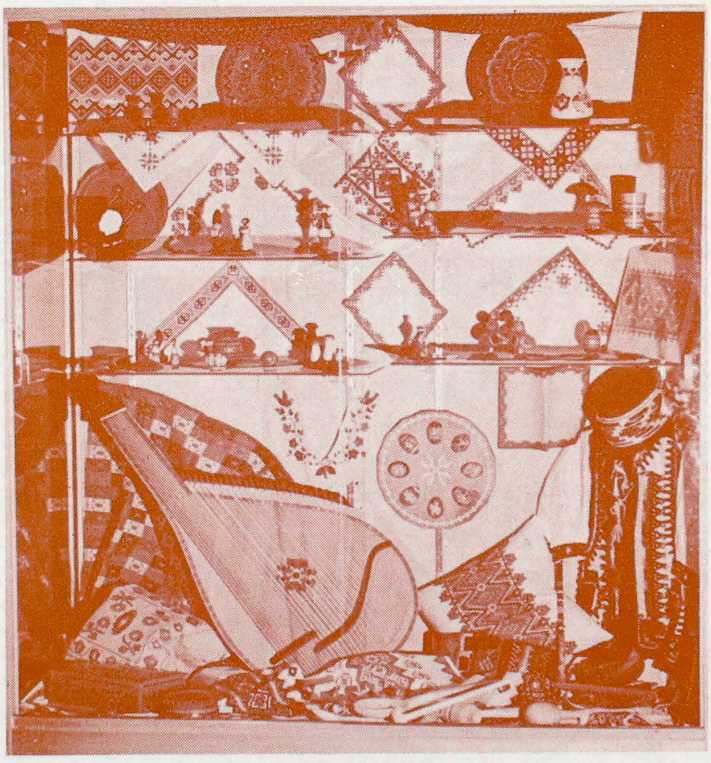

No. 10
OCTOBER
1983

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XXIV ЖОВТЕНЬ 1983 Ч. 10

Виходить раз у місяць

Видає

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді	$12.00
Передплата до інших країн	12.00
Поодиноке число	1.20

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN

No. 10 OCTOBER, 1983 VOL. XXIV

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada	$12.00
Subscription in other countries	12.00
Single copy	1.20

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Богдан Вістовий — Книга	1
Н. Н. — Україно моїх батьків	1
Н. Кібець — Бути людиною	1
— З громадської і культурної хроніки	2
„Смолоскип" — На Світовому Конгресі жінок	3
— Пані Анна Холод	5
Ґеня Свинарчук — Майбутнє Союзу Українок	6
Наталя Кібець — Вересень	9
Н. Н. — Софія Київська	9
Л. Івченко — Українське жіноцтво в історії Української Православної Церкви	10
Є. Білич — Вшанування Анни Стельмащук	13
Приятелька — З нагоди вшанування	14
Helen Raycheba — Development in the 80's Al Canadian Bulletin, June 1983	15
"Uk. Weekly" — Edmonton SUMK Choir	17
Нашим дітям	18
Громадська і родинна хроніка	19
Квіти незабутнім	22
Річні звіти відділів	26
С. Кульба — Довкола дому	32
Українська вишивка	33

НА ОБКЛАДИНЦІ: — Поличка народних скарбів

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ 1982

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ .50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки Українки, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	.10
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня народження Лесі Українки	2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!" — Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків, С. Маґус	1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	3.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	10.00
50-річчя здобуття громадських прав укр. жінки, Г. Янішевська	.75
Статут Союзу Українок Канади	.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	15.00
Три сильветки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00

ТАКОЖ МАЄМО НА СКЛАДІ:

Портрет Лесі Українки	2.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, клиновий листок	1.50
СМОЛОСКИП — відзнака Союзу Українок Канади	15.00
Срібні ложечки з смолоскипом	12.00
Програма для садочків, С. Маґус	3.00
Релігійні пісні для недільних і рідних шкіл	3.50
Світанок — співанник для дітей	7.50
Ukrainian Embroidery Designs and Stitches	12.00
Pysanka: Icon of the Universe — Museum of U.W.A.C.	6.00

Додайте 10% на опалту пошти! Пишіть до:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

#25 11024 — 82 Ave.,

Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Богдан Вістовий

КНИГА

Вона в житті повірниця єдина,
В змаганні й боротьбі товаришка одна:
І в радости й у нещасть тяжку годину
Вона і сонця світ, і морська глибина!

Вона жива у фоліянтах мертвих,
Начало мудрости і духа гострий меч —
Пролита кров віків у щирій жертві
І голос чарівний пророків і предтеч.

І як судно є мертве без вітрила,
І як без узд, стремен коня не повести,
Як мертва є без думки людська сила —
Отак без книг знання до правд нам не дійти!...

Бо книга зберегла святі завіти
І мудрість прадідну для гордих поколінь:
Як сонце здобувати, битись, жити —
І як іти на шлях у вічну далечінь...

В манастирі чернець молився з неї,
І вчений муж складав про світ у ній думки —
І поринав поет у ній душею
І пив красу в жажді з Господньої руки.

Для всіх була спасенням, щастям книга,
Хто вічних правд шукав, боровся у житті,
Кого облуда, мов льодова крига,
Морозила, хто пив отруту в самоті.

У врем'я люте лихоліть жахливих
Вона вогонь життя несла в хати сумні,
І повість горду про віки щасливі
Творила і про світлі панування дні...

І мертвих з гробу чудом воскрешала,
Невіж справляла на правдиву путь,
Жаждущих рідним словом напувала,
Закованих з залізних визволяла пут.

Сліпцям про сонце говорила ясне,
Про бій орлів, про сталеву блакить —
Про той Хорив, що все пала, не гасне
І вічно зве на прю, надією горить...

І вічно житиме, хто прагне слова
Із книг, що краще золота й цінних перлин —
В його очах горить вогонь терновий,
І дух його сповитий тайною глибин!...

УКРАЇНО МОЇХ БАТЬКІВ

„І день іде, і ніч іде.
І, голову схопивши в руки,
дивуєшся, чому не йде
Апостол правди і науки?"

(Т. Г. Шевченко)

Україно моїх батьків,
Україно мого сумління!
Скільки я крижаних років
Все чекаю твого Скресіння!

Осінь змінюється на весну,
Рік за роком пливе у вічність.
Тільки ти не здолаєш сну,
Що грозить перейти... в Трагічність.

Та я вірю — твій час гряде!
І, торкнута вогнем Світання,
Ти зустрінеш Свободи день,
Ти — царівно мого кохання!...

Н.Н.

БУТИ ЛЮДИНОЮ

Світ — це диво і доки енергії вистачить
Маємо долю грановано виточить.
Совість і Правда — найближчі сіноніми,
Душі потрібно тримати озонними.
Будьмо рішучі, не будьмо двоїстими
На перехрестях в дорозі до істини!
Так, щоб із нами і потім за нами
Віра в добро залишилась незламано.
Щоб і сини й дочки і внуки
Не забували важкої науки —
Стати людиною, бути людиною,
Разом з народом своїм і з Батьківщиною
Будьмо своїй Україні ми віддані —
Всім, що Тарасом нам заповідано,
Ділом і думкою, серцем і лірою —
Словом і піснею завжди розкішною!

Міннеаполіс, Мінн. **Наталія Кібець**

З громадської і культурної хроніки

Український молодечий хор СУМК при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні під управою Михайла Прокопа, закінчуючи своє цьогорічне турне по Східній Канаді, по дорозі додому завітав у неділю 24 липня до Української Православної Церкви у Мейплвуд, США, де й проспівав цілу Службу Божу. Тепло вітали мейплвудці молодих хористів з Канади.

Хор, разом з танцювальним ансамблем у цьогорічному турне виступав у Торонто, Гамільтоні, Оттаві і Монтреалі, а закінчив концертом на Союзівці в США.

— — —

Цьогорічна Конвенція Канадської Національної Жіночої Ради відбулась у Торонто в днях 22 і 23 травня. Була це 90-та з ряду Конвенцій К.Н.Ж.Р., яка кожного року відбуває свої річні збори і кожного разу в іншій провінції. Рада, крім своїх власних відділів об'єднує різні центральні жіночі організації, які так само звітують зі своєї праці. На цьогорічній Конвенції Союз Українок Канади заступала Василина Бойко-Даркович з Оттави, голова Пров. Екзекутиви Союзу Українок Східної Канади. Головніші справи обговорені на Конвенції: пенсії жінок, неоднакове ставлення жінок на роботі, пільги для материнства, виховні програми юнацтва, міжрасові стосунки, суспільна служба, здоров'я, бюджет уряду та інше.

— — —

У часі літнього семестру Української Вільної Академії Наук в Мюнхені на заповідженій науковій конференції вшановано Ольгу Кобилянську, відому українську письменницю у 120-ліття її народження. В конференції взяло участь 9 доповідачів, а сама конференція була поділена на три окремі сесії. Ось головніші теми: „Емансипація в творах Ольги Кобилянської", „Творчі взаємини Ольги Кобилянської з Лесею Українкою", „Родина у творчости О. Кобилянської", Елементи національного буття у творах О. Кобилянської", чеські переклади й інше.

— — —

Появився поновним виданням у чотирьох томах твір Докії Гуменної „Діти чумацького шляху" — роман хроніка. Перевиданням цієї повісті зайнялось Науково-дослідне Товариство української термінології в Нью Йорку присвячуючи працю вшануванні жертв штучного голоду в Україні в 1933.

Централя Союзу Українок Канади ділиться сумною вісткою з членством та українським громадянством, що дня 29 серпня 1983 р. упокоїлась в Едмонтоні

бл. п. Катерина Міськів

українська діячка в Канаді, колишня голова Союзу Українок Канади, провідна довголітня членка і членка кількох різних інституцій та організацій.

Родині покійної висловлюємо щирі співчуття.

Мабуть перша такого роду Конференція Працівників Українського Радія відбулась в Австралії в Камбері в приміщенні парафіяльної залі Української Православної Церкви, на якій обговорено ряд питань і можливостей радіопередач. Д-р Чигирин у доповіді „Українське радіомовлення у світлі наших національних потреб" дав огляд українських радіомовлень у світі. Обговорено й намічено кілька тем: „Радіо і Церква", „Радіо і молодь", „Радіо і жінка", „Радіо і громада". Підкреслено важливість зв'язку з Україною, подавати вістки з життя наших людей там, використовувати записані в Україні платівки.

Дуже багато людей вміє сперечатись, а дуже мало людей вміє обмінюватись думками.

Алкот.

— — —

Мистець бачить речі не такими, які вони є, а такими, як вони йому здаються.

А. Тоннель.

— — —

Злість, це хвилеве безумство, отже пануйте над вашими пристрастями, бо інакше вони будуть панувати над вами.

Горацій.

На Світовому Конґресі Жінок у Швеції

(Докінчення з 9 числа)

Безконечні розмови в українському приміщенні

У середу, 3 серпня, нове приміщення було відповідно удекоровано в середині і назовні. Ціла українська група приймала постійних відвідувачів з різних країн, різних поглядів, щирих і відвертих людей і закритих провокаторів. Приходили американці, які тільки що повернулися з СРСР з т. зв. поїздки „Волга — місія миру". Розказували про зустрічі, про питання, які вони ставили радянським представникам (про Афганістан, ак. Сахарова, еміграцію євреїв, рефюзників, дисидентів). Запитували опінії у різних справах українських представників: чи варто їхати, чи варто, можна і чи доцільно відвідувати родини ув'язнених. Твердили, що совєтська „мирна пропаганда" не мала на них жодного впливу.

Приходили ті, які прямо з конґресу теж їдуть до СРСР, уважаючи себе посланцями „миру". Безконечні запитання, як поводитися, що можна, а що не можна. Питання часом дуже раціональні і логічні, а часом наївні, дивні і навіть підозрілі.

Розмови з людьми, активістами „миру", для українських представників були чимось цілком новим, іншим, несподіваним. Люди, які цілком іншими очима дивляться на світ, глибоко переконані у своїй правоті, пересіяні совєтськими аґентами, які дуже часто стають жертвою підступної совєтської політики. Часом вони заскакували такими питаннями, що над ними треба було довго застановлятися, щоб дати переконливу відповідь.

А крім цього, під час Конґресу відбувалися десятки різних воркшопів — „освіта в цілях миру", „фемінізм і діяльність за мир", „роззброєння, розвиток, справедливість", „громадянський непослух і спокійний опір", „політичні наслідки ядерного випробовування в південному районі Тихого океану", і т.д.

Рівночасно відбувалися пленарні сесії, праці комісій, а вечорами публічні лекції. Для об'єктивности треба ствердити, що подавляюча більшість доповідачів на тих лекціях, хоч часом дуже критично висловлювалась про політику уряду президента Рейґена, не займала про-совєтських позицій. Чи не найважливішим був виступ на одній з таких публичних лекцій відомої шведської дипломатки Інґи Торссон, яка блискуче представила сотням слухачів балянс ядерних ракет СРСР і США. Цікавим був також виступ відомої пацифістки Кори Вайс з Нью-Йорку, яка хоч сильно критикувала теперішній американський уряд, але її пропозиції були звернені до обох великих держав. З ними обидвома познайомилися українські представники і вони погодилися, щоб їхні виступи були опубліковані в газеті „Смолоскип".

Український „воркшоп"

У четвер вранці, 4 серпня, відбувся український воркшоп на тему: „Мир, свобода і людські права: приклад України". Воркшопом керувала Марта Гарасовська, яка в півгодинному виступі з'ясувала боротьбу за людські і національні права в Україні. Посилаючись на Загальну Декларацію Прав Людини і на Гельсінські Угоди, вона говорила про створення Української Гельсінкської Групи, зацитувала кілька точок з Декларації УГГ і представила чисельним слухачам, яка доля зустрінула членів всіх Гельсінкських Груп в СРСР. Вона говорила про неофіційні групи миру в СРСР, після чого відчитала текст документу, що його підготував „Смолоскип" — „Українська позиція у справі миру і свободи". У цьому документі стверджується велике зацікавлення спільнот західних країн питаннями миру і роззброєння, і підкреслюється, що масові демонстрації на Заході є великим контрастом брутальному придушенні тих людей у східно-европейських країнах, які мали бажання долучитись до загального руху за мир і роззброєння. У документі говориться про розгром Гельсінських Груп в СРСР, про голод в Україні і про кілька мільйонів людей знищених в Кампучії. „Якщо людина здібна на такі жорстокості, то не можна виключати можливости ядерного голокосту. Саме з цієї причини кожна людина повинна зайняти принципове становище, коли йдеться про мир, людське життя і людські права". В документі поставлено питання, що коли населення західноевропейських країн має право протестувати проти заплянованого розміщення ракет „Першінґ-II", „то чому населення України не має подібного права протестувати проти розташування ракет „СС-20" (совєтських ядерних ракет) на своїй території?" Коли мова про антиядерні протести, то тут мусить бути розв'язане

перше принципове питання: „Світовий мир є життєво-важливою проблемою, яка мусить зацікавити людей по обох сторонах нуклеарної барикади... Ми пропонуємо цьому конґресові резолюцію, в якій закликається Радянський Союз практично доказати свою відданість справі миру і людських прав — звільненням ув'язнених членів Гельсінських Груп і Груп Миру, і дозволити їм користуватися тими правами, якими користуються учасники цієї конференції". На закінчення М. Гарасовська підкреслила, що світовий мир, припинення перегонів в озброєнні і відвернення ядерної війни будуть можливі лише тоді, коли у кожній країні будуть шановані людські права її громадян, і кожному народові буде запевнено його національні права.

Зразу після виступу М. Гарасовської розвинулася цікава дискусія, яка вказала на ті розходження у розумінні миру українськими учасниками і деякими слухачами. Дуже скоро можна було зорієнтуватися хто говорив щиро, а хто був на цей воркшоп присланий спеціяльно. У відкритій розмові порушено питання людських прав, Афганістану, агресивної політики СРСР, ядерних ракет на території України. Деякі дискутантки хотіли відмежувати питання людських прав від питання руху за мир. Одна канадка, виломлюючись з атмосфери відкритої розмови, закинула українській групі, що її діяльність вносить замішання в ряди учасників руху за мир, і відвертає увагу від основної цілі — відвернення війни. На запитання одного члена української групи, чи жіночий рух за мир готовий боротися проти розташування совєтських ядерних ракет на території України, Білорусії і в Прибалтиці, про що ніхто навіть не згадує, всі присутні без вийнятку висловили однозгідність, що жінки повинні займатися і цими питаннями.

Велика кількість учасників українського воркшопу (деякі зацікавлені мусіли стояти на коридорі) і спокійна й ділова дискусія, є доказом того, що українське питання було позитивно сприйнято, хоч не всіма, але великою кількістю учасників цього важливого міжнародного форуму.

Згідно з обчисленнями української групи на цьому конґресі, 15% його учасників виявили бажання постійно одержувати газету „Смолоскип" і інші українські матеріяли.

„Смолоскип"

ПРОДАЖ КНИЖКИ ПЕРЕД ДРУКОМ

Централя Союзу Українок Канади проголошує продаж історії організації „Півстоліття на громадській ниві" перед її появою з друку по ціні $10.00 за примірник.

Даємо нагоду кожній членці набути її по дуже мінімальній ціні. Книжка друкується двомовно, в перекладі з української на англійську.

Ця історія Союзу Українок Канади матиме від 700 до 800 сторінок друку. У зміст її включено загальну історію організації, Провінційні Екзекутиви, відділи і багато ілюстрацій.

З різних причин, а особливо фінансових друк книжки затримався, а Ваша передплата допоможе нам її скорше видати.

Ви можете замовляти гуртом для членок у відділі а так само й індивідуально. Просимо звернути увагу на адресу в Едмонтоні. Бо хоч відомо, що Централя Союзу перенеслася до Саскатуну, то в Едмонтоні залишається Видавничий комітет, до якого просимо спрямовувати всі чеки на замовлення, а чеки виписувати на Проєкт.

"U-WACH Project"
Ukrainian Women's Association of Canada
11024 - 82 Ave.
Edmonton, Alberta T6G 0T2

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

Це вже четверте видання про вишивки і стіби англійською мовою. Багато ілюстровано, 12 сторінок взорів вишивок, 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, ниток. Взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторінок друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Ціна $12.00.

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N of CANADA
A-25 11024-82 Ave. Edmonton, Alta.
T6G 0T2.

Пані Анна Холод

Познайомтесь з новообраною головою Союзу Українок Канади

Пані Анна Холод народилася в околиці Дробот, Саскачеван, недалеко Бюкенен — в родині Прокопа й Анни Загаріїв. Початкову школу закінчила в школі Доброновець, а вищу школу закінчила в Бюкенен і Прісвел. Перебувала в інституті ім. Петра Могили в Саскатуні, де закінчила 12-ту клясу та учительський семінар. Після шестирічного учителювання, пані Анна вернулася на студії до Саскачеванського університету, де в 1957 році успішно закінчила курс медсестри. Того самого року одружилася з Андрієм Холодом — учителем державної школи.

Впродовж наступних десяти років Анна працювала як медсестра — виконуючи обов'язки інструкторки та управительки над половиною університетського шпиталю. В той час також виховувала троє дітей — Андрусю, Олесю та Андрійка.

В наступних десятьох роках повернулась до своєї першої професії й учителювала в державній школі в Ділайел як бібліотекарка. В той самий час вона побирала курси в Саскачеванському університеті й здобула степень Б.Ед. в 1972 році.

Пані Анна була активною членкою при Катедрі Пресвятої Трійці в Саскатуні, співала в хорі. З часом стала членкою відділу Союзу Українок Канади ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні. Була головою цього відділу через 4 роки. В той самий час була референткою Багатокультурности в Провінційній Екзекутиві Союзу Українок на Саскачеван. В 1980 році була вибрана головою Пров. Екзекутиви й до цього часу виконувала обов'язки голови. В провінції Саскачевану є 49 відділів Союзу Українок Канади — пані Анна відвідала до цього часу 44. Також була заступницею голови відділу КУК в Саскатуні, а в минулих двох роках головою.

Від 1973-го року входила до дирекції Українського Музею в Саскатуні, де займала позицію першої заступниці голови. Під час здвигу — тижня Православія в 1980 р. з нагоди 75-го пров. ювілею, була координаторкою святкування. Під час „Фолк Фест" була амбасадоркою павільйону „Київ", представляла Княгиню Ольгу і подію 1000-річчя хрещення України. В цей час займає пост координаторки тижневої ювілейної програми 1000-річчя хрещення України, яка відбудеться у Саскатуні в серпні 1987 року. Пані Анна також є членкою Ради Середньої Єпархії.

Анна Холод — голова Союзу Українок Канади

Пані Холод репрезентувала відділ ім. Ольги Кобилянської в Саскатунській Жіночій Раді, як також в дирекції місцевої Ради Народного Мистецтва.

Пані Анна навчала в українській школі, викладала розговірну українську мову для старших учнів і постійно бере участь в церковному хорі. Вона має дві заміжні доні і сина, який є на третьому році університетських студій. А незадовго буде мати ще одне становище, а це — „бабуні".

Пані Холод вірить, що чим більше енергії уживається на щире добро для ближнього, тим більше знаходиться сили це робити.

Як довго ти будеш щасливий, будеш мати багато приятелів.

(Публій Авідій Назон)

Привичка добачувати у всьому лише смішну сторону це признака малої душі, бож смішне лежить завжди на поверхні.

(Аристотель)

Поступай так вдень, щоб вночі твій сон був спокійний, а в молодості поступай так, щоб твоя старість була спокійна.

(Індійська приповідка)

Майбутнє Союзу Українок Канади

Доповідь, яку виголосила пані Ґеня Свинарчук на Крайовому З'їзді Союзу Українок Канади в Саскатуні в днях 27-31 липня 1983 р.

Мої завваги будуть відноситися до теми, як проголошено у програмі, цебто — про майбутнє нашого Союзу.

Наше минуле створило сильний фундамент для нашої організації, кожний відділ є частиною того фундаменту, в якому через посвяту членства глибоко вкорінилась наша культура і наша віра.

Сучасність далі подає нам той зміст рідної культури і віри, які в'яжуть нас одних до других, але сама посвята до цих справ значно послабла.

Одначе коли ми будемо обмежуватися лише до прославлювання минулого, а в нашій сучасності не будемо принимати тих змін, які як бачимо потрібні, то певно, що, коли наших сивих голів не стане, то й майбутнього не буде.

Our parents or grandparents met in small halls such as Kurelek painted, showing a naked light bulb or a kerosene lamp, and the potbellied stove. The changes between then and now are hard to absorb. Many of you arrived in Saskatoon by jet or in air-conditioned cars. We would no longer come by buggy to meet in a dingy hall. Just as the past went through many changes before it became the present, so too must today's Союз except the need for, and possibility of, change to survive and flourish.

В році 1979, я перевела огляд (survey) у відділах і знайшла багато місць, де була потреба змін, пристосувань та іновацій. Я постараюся говорити про них за порядком, оскільки час мені дозволить. Мої рекомендації будуть подані на основі всіх тих даних, що ви подали в своїх довідниках як також в особистих листах, котрі я одержала від відділів. Зміни, які подам, це ті яких ви прохали — а також завваги, які ви записали в своїх листах і заключення, до яких я дійшла основуються на всіх тих даних.

1. Де у відділі діяв сильніший провід, там добачується поважніший поступ. Де той провід, чи заряд відділу слабший, там праця була на постою. Не кожна людина є спосібна до провідництва, але багато до проводу не беруться із-за трьох причин:

1. вони побоюються критики;
2. вони не хочуть цим заходитися (they can't be bothered).
3. вони почуваються нездатними до проводу через брак освіти.

Щоб розв'язати ці труднощі, ми мусимо зробити наш Союз таким живим і цікавим, що членки будуть раді служити йому.

По-друге, ми повинні відбувати навчальні семінари для нововибраних членів управ, щоб вони могли познайомитися з обов'язками їх урядів і потрібними процедурами. Але щоб ці семінари приносили певну користь, то потрібно вибирати таких людей, особливо молодших, які б могли певніше користати з такого навчання. Наш статут є нашим дороговказом, але це не досить. Серія малих доповідей на наших зборах і сходинах може корисно послужити навчанню справам відділу й як, наприклад, переводити збори придержуючись парляментарного порядку.

Одна третина наших відділів не має ніяких освітних програм, хоч деякі з них піддержують українське шкільництво для дітей. Говорю про відділи, які я особисто знаю. Відділ в Реджайні посилає молодших своїх членок до університету для їх вишколення в українстві. Відділ в Келовні вислав одну з своїх членок на курс диригентів — як також мав одну союзанку, яка навчала старших українства. Це є приклади, що наша майбутність потребує. Потрібно подати допомогу й заохоту, щоб наші членки навчилися українознавства і щоб плекали українську духовість.

Ані один відділ не виказав бюджетування на потреби для освічення свойого членства ані на потребу приваблення нових... членок, а особливо тих чужого народження, які є в наших мішаних подружжях. Недавно я мала нагоду переговорити цю точку у своїм відділі і знайшла одноголосну піддержку бюджетування для цих двох потреб.

Де є відділ Т.У.С. там повинна бути можливість на спільні заходи для певних освітних проєктів.

PROMIN, our own journal, is of little help to those who cannot read it no matter how great the works of Lesia or Taras. They need a section which is for them. We already have Savella

Stechishin's kitchen bible in English, I will remind you. So long ago, she showed foresight in the language she used for the people she wanted to reach. We would do well to follow her example and produce a bilingual journal eagerly read by all members.

3. In many branches we have forgotten that the Союз is only part of the church congregation, and not responsible for church finances. Support — yes — but the Союз was not intended to evolve into a „пироги-голубці" catering association in and of the church. The main activity of 76 per cent of the branches is the raising of funds to support their church. Do you wonder why members do not want to spend so much time in a kitchen? Why some women do not join? Especially the younger ones who have higher education, expert skills and greater expectations. Nor does she have that extra time for this kitchen activity.

4. Більшість наших домів змагаються з мішаними подружжями. Як можна защепити бажання і любов до прийняття українства, коли ми не виказуємо ніякої терпимости до тих, які не говорять українською мовою або які мало нею можуть розмовляти? В моїм огляді 68 відсотків відділів прохали, щоби переписка і обіжники між . . . Централею і відділами велися двомовно, тому що поважна частина членства не може справлятися по-українському. І ми мусимо податися в сторону такої поважної частини нашого членства бо в противному разі, втратимо їх. Деякі вже нас лишили і ми повинні постаратися їх до нас завернути.

The Ukrainian aspect and structure of our Союз must always be foremost. Never can we allow the Союз to become an English organization, yet we must accomodate our willing members as they struggle to learn Ukrainian. In this we must show we are not stuborn and set in our ways, because we need each and every one. I ask you to show tolerance and respect when a member expresses herself in Canadian English. This is the working language of our land and whether we like it or not, it has become the mother tongue of many Canadian Ukrainians. Our conference always stress the preservation of language and here two factors come to mind:

— that persons stressing Ukrainian come from large branches having many native Ukrainians;
— that persons talking the loudest often are those whose children are lost to us by assimilation.

Fault finding is easy and leads us nowhere.

We can take a lesson from our own SUMKiwtsi who have faltering Ukrainian but express themselves in the most facile language and try to carry on the Ukrainian torch while learn Ukrainian. You heard Bohdan aZyatsiv appeal to you for help and understanding.

5. Наш Союз і взагалі українські організації дістали поважні підсилення із-за прибуття наших рідних із українських земель. І наш Союз є щасливий, що маємо поважну частину нашого членства з тих людей, як і вони щасливі, що був для них готовий Союз. Зрозуміло, що всі вони мають плавність в українській мові і взагалі вищість в українстві. Але деколи проявляється в них брак зрозуміння канадського способу життя і ставлення до біжучих справ, що деколи відштовхує молодих. Отже тут ходить про рівноправність щодо впливу таких людей в праці відділу.

Сумнівно чи в будучині наш Союз зможе користати з прибулих з України, бож виїзд звідти майже цілковито заборонений. Тому Союз Українок в майбутньому мусить бути в певній мірі двомовним хоч маючи в собі духовість нашої православної віри і української культури. Мова в нім повинна бути українська, але мусить бути місце для тих, які не розмовлятимуть нею.

6. The world today is managed by highly skilled business and professional people. In Canada we have many Ukrainian Orthodox university and business women but only a small portion become "союзники". Why? There must be a reason. Our future needs them all. Our National Executive should undertake to survey these non-members to determine the cause of their indifference and to bring about an atmosphere conducive to them becoming active contributing "союзанки".

Аналіза мойого огляду включала суґестії для будучности наших відділів після того, чого відділи домагалися. Точка (6) звучить (Подаю в перше по-англійському, бо переклад цеї точки на укр. мову не є вірний) так:

"Ekzecutive should request periodic feed-back from branches to learn of their needs".

"Щоб Централя вимагала періодичного звідомлення від відділів, щоб знати, які в них потреби".

Щоб забезпечити живе і поступове майбутнє, ці потреби мусять бути виповнені — більше провідників, більше вишколеного провідництва — менше критики від старших чле-

нів — а більше заохоти і признання, які скріплюють відділ.

Ці прохання були висловлені в одній або другій формі більшістю відділів. А чому деякі не відзиваються?

Wm. Kurelek's mural was recently unveiled in the Railway Committee Room of the House of Commons in our capital city. The mural shows how far Ukrainians came from the peasant status of our forebearers that we could be painted by a peasant turned famous painter. Our "Soyuz" too has travelled from a peasant beginning to modern day. The future must build well to preserve our church, our culture and our language. This can only be done through education in the branch and through a willingness to involve the entire family in the Ukrainian Orthodox community life.

Наше майбутнє буде запевнене лише тоді, коли наше членство перестане зменшуватися. В періоді між роками 1972-1979, в сімдесять вісьмох (78) відділах, які були в обсязі мого огляду, членство зменшилося на 20 відсотків. Погано буде, як біжуче сім-ліття виявить таку саму втрату членства.

Суґестую і раджу що, поза приплив всіх тих, які є вповні вишколені в українстві, як зробимо місце в наших рядах слідуючим, наше майбутнє буде певним і світлим:

Місця — для наших дочок, яким канадська англійщина навіть може бути першою мовою;

Місце — для наших дочок, які одружені з не-українцями;

і — для тих дружин не-українського походження, які одружені з нашими синами і подали нам внуків, яких прагнемо виховати в українському дусі.

Коли деякі мої замітки спричинили декому несмак чи біль, то я жалую. Занадто часто ми є склонні переочувати дійсність, а лише вислухуємо для себе похвал. Нині я вам подала правду так, як я її бачу і тому включала англійську мову.

Ґеня Свинарчук
Липень, 1983

Наукова конференція та виставки в Торонто

Від червня минулого року Інститут ім. Симона Петлюри та Діловий Науковий Комітет Канади (Ukrainian Canadian Humanities Council) підготовляються до відзначення 50-річчя Великого Голоду в Україні 1932-1933 р.р. Підготовлені імпрези триватимуть 4 місяці від 1-го жовтня ц. р. до 31 січня 1984 року, з тим, що принаймні одна імпреза відбуватиметься кожного дня того періоду, а у листопаді відбуватимуться 4 імпрези нараз. Листопад виділено, бо до Торонта прибудуть тисячі гостей на велику кількість с в і т о в и х та всеканадських з'їздів, що вже оголошені на два тижні перед IV Конґресом СКВУ.

Відзначеня почнуться виставкою книжок та преси у Бібліотеці Йорк (вул. Еґйінтон-Оквуд), що триватиме від 1-го до 31 жовтня. Зразу по тому відбуватиметься Виставка книжок та преси у публічній Бібліотеці Раннімід (вул. Блюр) підчас цілого листопада.

Підготовленням Виставки займається д-р Ю. Луців, бібліотечний референт, як місцеі виставки, а Виставка книжок та преси на велику скалю відбудеться у Метрополітанській Бібліотеці міста Торонта (вул. Янґ - Блюр), від 15 листопада до 15 грудня.

Приблизно в той же час від 21 листопада до 5 грудня, відбувається Образотворча Виставка у Головнім Фойе та у Фойе Авдиторії величавої будівлі Центру Освіти публічних шкіл міста Торонта (вул. Юніверсіті-Колледж).

Координатором цієї Виставки є пані Софія Горлач. Мистці, особливо ті, що з-поза Торонта, які бажають подати на виставку свої твори, можуть звертатися листовно на адресу, що подана при кінці цієї статті.

Ця величава Виставка, під загальним керівництвом д-ра Юрія Луціва, приміщена у центральній бібліотеці Університету Торонта — Джон Робартс Бібіотека (вул. Ст. Джордж-Гарборд).

Зрозуміло, ці всі відзначення потребують поважних фінансів. Жертвенне українське громадянство прохається присилати на цю важливу і **сутоукраїнську** справу пожертви на адресу, подану тут:

Ukrainian Canadian Humanities Council,
620 Spadina Ave.,
Toronto, Ont. M5S 2H4, SANADA

ВЕРЕСЕНЬ

За щоденними турботами великого міста ми зовсім не помічаємо що робиться навколо нас. Нашу увагу вперш чергу забирають: ранковий дзвінок будильника, що настирливо жене вас з ліжка, а так хочеться полежати хоч би з п'ять хвилин. Поки полежите вже не вистачає часу на сніданок. Біжите до автобусу або трамваю — в кращому разі своїм автом намагаєтесь нагнати час і клянете затримку руху на вулицях. Чи сонечко світить і як, чи пташки щебечуть, хто на те звертає увагу!?... На роботі цілий день в будинку при штучному освітлені, а ввечорі знову поспіх. Треба по дорозі додому заскочити до крамниці по харчі, дома готування вечері і багато всього іншого спеціяльно для жінок. Лише риболови та мисливці можуть дозволити собі відчути красу природи. А природа — то Божий дар нам.

Усяка пора року по своєму хороша. Напровесні гарно в степу. Влітку тягне на річку. Перші дні осені, коли ще по-літньому припікає сонце, буяє зелень і тільки де-не-де замайорить жовтий листок, найкраще у хвойному лісі... У сосняку до міцного аромату живиці приєднується ледь вловимий медовий запах квітів вересу або вереску (Heather). Пружні приземкуваті стебельця цієї рослини густо вкриті гострими листочками, які зеленіють більшу частину року. Вересовий цвіт — невичерпана скарбниця нектару, і пасічники поспішають вивезти вулики у ліс.

Верес цвіте з серпня по жовтень, але найбільше в дев'ятому місяці року, тому й називають його — „ВЕРЕСЕНЬ". Чудовий буває сосняк уранці, прикрашений вересовим килимом. Зоряної ночі впала роса на кущі і трави. Сонце піднялося над лісом і міріядами іскор засяяло на росинках. Зволожені гострі листочки вересу наче в посрібленому оксамиті. Місцями серед глянсуватих листків ясно-червоними намистинками виблискують ягоди брусниці (Red Bilberry or Mountain Cranberry), піднімаються над землею сироїжки в різнобарвних шапках.

Приємно заглибитися далі й далі у ліс і легко на повні груди дихати цілющим повітрям ,напоєним тонким ароматом...

Хороше в сосновому лісі, коли там рання осінь постелила розквітчаний верес! У листяному лісі в зелені коси беріз вплелися золотисті стрічки. Різнобарвним полум'ям горять осики, дикі груші. Червоніють китиці ягід на горобинах. На лісовій ліщині дозріли горіхи. Важкі коричневі жолуді падають з дубів. Лісовим мешканцям настав час заготовляти на зиму харчі.

Наталія Кібець

Міннеаполіс, Міннесота
осінь 1983 року.

Софія Київська

Ще марять мури золотом,
Століттями остуджені.
І побілілі з холоду
Їх скронь одвічні судження.
Облич колишніх подихи
Бентежать погляд байдужий,
І завмирають подивом
В серцях туристів вражених.
Мозаїки розсипані,
Замацані, занедбані,
Ховаючи у плісняві
Свої останні злигодні.
А погляди — благаючі,
Й надія в кожнім погляді —
Тускніюча, зникаюча
На грані мрій і спогадів!
...Луною шепіт котиться
І ніби озивається
Вустами Богородиці.
І серце поривається
Щось відповісти голосно,
Здригнувши літ змурованість, —
Про те, наскільки болісно
Відчуть її чарованість!...

...Втрачають ясність написи,
Втрачають чіткість підписи
В руках часів ненависних,
Ледь доторкнувшись дійсності.
А я читаю літери,
І кожне слово — музика,
Яку часам не витерти,
Яку століттям — слухати!...

Н.Н.

Людмила Івченко

Українське жіноцтво в історії Української Православної Церкви

(Продовження)

Проїхавши через Україну в Москву, Патріярх Антиохійський пробув там з своїм секретарем майже два роки. Павло Алепський записав: „Цілих два роки в Москві колодка висіла на наших серцях, а розум був геть стиснений і придушений, бо в Московщині ніхто не може почувати себе вільно. Зате козацька країна була для нас, наче б то наш рідний край".

Отже, церква була центром освіти, доброчинности і допомоги старим і сиротам, тобто керувала тим, що ми тепер називаємо харитативною діяльністю, і для чого створені тисячі різних установ і організацій. Але перше місце тут завжди належало і належить сестрицтву, організації жіноцтва, пов'язаній з Церквою, бо таким чином найкращим можемо ми виконувати заповіти Божі.

Після того, як Україна Переяславським договором 1654 року увійшла в союз з Росією, становище Церкви, а з нею і праця сестрицтв та братств, поступово мінялись. Фактично понад століття Україна ще змагалась за свої традиції, за культуру, віру і організацію допомоги бідним, сиротам та інвалідам і старим. Тільки з підпорядкованням Московському патріярхатові, після Катерини II, що зруйнувала Запорозьку Січ, після знищення гетьманату на Україні — почалось систематичне і невпинне гоніння на Українську Церкву. Нищились дорогоцінні старовинні священні книжки, запроваджувалась влада держави над Церквою, рівень духовенства різко знижувався. Як найбільше нещастя, як духовна і моральна чума, ширилось по Україні рабство, кріпацтво, що його тоді, як і тепер, невідклично несе з собою Росія.

Але навіть і в кріпацтві, навіть у найбільших злиднях, люди постарому ще дбали за те, щоб давати своїм дітям освіту. Згадаймо Шевченка, як він описував свою науку.

Давно те діялось. Ще в школі
Таки в учителя-дяка,
Гарненько вкраду п'ятака,
Бо я було трохи не голе,
Таке убоге. І зроблю
Маленьку книжечку. Хрестами
І візерунками з квітками
Кругом листочки обведу,
Та й списую „Сковороду"
Або „Три царіє со дари"...

Як бачимо з цього спогаду Шевченка, ще тоді, напочатку дев'ятнадцятого століття, Церква через свого дяка по-старому вчила дитину грамоти й письма та Псалтиря, Українських колядок і наставляла його у філософії та повченнях українського філософа Григорія Сковороди. Правда, батько Шевченка вже був кріпаком, сам Шевченко був „трохи не голий", дякп'яниця. Але могутня хвиля української культури, колись так високо піднесена Церквою, і тепер іще трималась в ній і передавалась новим поколінням. Стара традиція, що освіта потрібна дітям і що Церква має дати учителя — зберігалась навіть у дев'ятнадцятому столітті, навіть у біді, у кріпацькій неволі. І що було б, коли б Шевченко не навчився писати? Страшно й подумати!

Найгіршою реформою в Церкві було створення становища Обер-прокурора Синоду в Центральному Церковному Управлінні, якого призначав і звільняв сам цар, і який мав повну владу над Церквою. Тим способом Церква ставала тільки одним із департментів уряду, підлеглою і скореною цареві. В Росії запроваджено цезаропапизм царем Петром I.

Хоч офіційно церковні братства не були скасовані, але праця їх значно обмежувалась, в'янула, зменшувалась. Найбільше, що ще могли тепер робити вони — це піти з колядою, збираючи гроші на потреби Церкви. Опіка над бідними перейшла від Церкви — до адміністрації, від сестрицтва — на всю громаду в цілому. Лишалась тільки зовнішня сторона — прикраса церков, квітчання їх квітами, влаштування обідів на храмові празники, де, за старою традицією, в таких випадках виходили наперед і працювали найбільш віддані Церкві люди. Та так було здебільшого по селах, бо по містах урядовий характер Російської Церкви приводив до того, що щира колись, богобоязна доброчинна діяльність замінилась показними жертвами.

Від дальшої бюрократизації Церкву врятувала, як це не дивно, а саме революція 1917 року, а особливо гоніння на Церкву і релігію

з боку большевиків. Все лицемірне, розраховане, нещире відпало зі страху чи байдужости, а при Церкві лишились тільки щиро реілгійні люди. А поскільки Українська Православна Церква була виразно й тільки українською, то коло неї гуртувались також і люди національно свідомі і завзяті.

Як знаємо, на Україні большевики спочатку боролись з Церквою податками. Перше — рідко, а потім все частіш і частіш — накладались на громаду податки, які щойно вигадувались, ніколи ніяким законодатним органом не схвалювались, а накладались на громаду адміністрацією міста чи села. Парафіяльні громади, сестрицтва і братства платили їх, доки могли, збираючи гроші потайці, бо багато людей уже боялось — і справедливо боялось — одверто заявляти за свою приналежність до Церкви. А далі совєти скинули з себе маску і почали дико і жорстоко нищити ієрархію і вірних Української Церкви. Як за часів перших християн, багато вірних замкнулись тоді в колі своєї родини, молячись нишком і вкладаючи в душу своїх дітей віру в Бога, хоч і знали, що за нею віру згодом їх дітям доведеться страждати ...

Так само потайці, ніби якийсь злочин, організовувалась і доброчинна допомога, при чому здебільшого підтримувалось родини арештованих священиків чи видатних членів парафії. Як приклад, відомий мені персонально, можу згадати матір Владики Митрополита Миколи Борецького, яку після смерти її замученого більшовиками сина, доглядали, лікували і врешті поховали християнським похороном кілька родин у Києві, роблячи це крадькома і конспіративно, так ніби допомога старій, розбитій горем жінці була антидержавним злочином. І в очах більшовиків — вона таким злочином була!

В цю пору несамовитого терору проти Української Церкви, жінки знову силою обставин брали на себе багато того, на що чоловіки не наважувались. Коли більшовики хотіли забирати церкви під склад збіжжя чи знімати з них дзвони на брухт, завжди в оборону виходили жінки, сільські баби, що стояли з своїми коцюбами і рогачами, обороняючи церкву і відганяючи комуністів. Пізніше, совєтська влада перестала церемонитись з жінками, і сільська поліція та комуністи розганяли їх так само брутально, як і чоловіків. Та остаточно зламано хребет спротиву української жінки голодом 1932-1933 років. Ті, що не вмерли, на все життя лишились з почуттям провини за те, що вони живі, з гнітючими спогадами про трупи їх друзів і сусідів, що валялись на вулицях і по хатах непоховані, розкладені, просто тому, що не було досить дужих людей, які могли б їх ховати.

Коли на другий день після З'їзду Сестрицтв ми ішли вмуровувати у стіни Церкви-Пам'ятника по жертвах голоду цеглинки із храмів Києва, це не було порожнім обрядом. Це було глибоким символом безперервности нашої праці, символом безупинного розвитку співпраці жінки і Української Православної Церкви, це було символом того, що ми перебираємо на себе ту працю, яку там, на Україні, жінкам заборонено робити. І не тільки заборонено, але створено такі умови, в яких жінка фактично не має ні сил ні часу на Церкву робити. Але до Церкви народ рвався. Під керівництвом новоуставленої ієрархії, відкривались церкви, висвячувались священики, вінчались молоді, хрестились діти, що досі росли нехрещеними. Україна пристрасно поверталась до Бога, намагаючись за короткі воєнні роки навернути те, чого була позбавлена в часі влади комуністів.

Українська Православна Церква поза Батьківщиною перебрала на себе обов'язок берегти нашу віру, охороняти наші традиції своєю діяльністю й впливати, вирівнювати те зло і ті втрати, яких зазнала наша Церква в Україні від безбожного комунізму.

На історії нашої Церкви тут, на американському континенті, я не буду спинятись: вона відома всім нам, а багато — хто був активним творцем цієї історії. Спинюся тільки на ролі жіноцтва в умовах американського життя.

Жіноцтво — це ланкова між родиною і Церквою. На рідних землях ланкова — це жінка, яку комуністи роблять відповідальною за працю ланки жінок у колгоспі, за те — як оброблена земля, яке висіяно насіння, скільки пудів зерна на гектар було урожаю. Вона виганяє своїх жінок на працю рано, а відпускає їх з поля пізно, бо вона мусить виконати і перевиконати плян, установлений для них комуністами.

Наша ланкова, ланкова Української Православної Церкви на американському континенті, має інше завдання. Вона має боротись із байдужістю, яка так легко заволодіває душею, коли людині живеться добре і легко. На Україні жінка вистоювала проти гонінь, недоїдання, відсутности церков і священиків, відсутности науки про Бога і правила морального життя. Тут, в Америці й Канаді, перед нами стоїть цілком протилежне завдання: нашим ворогом, що

паралізує волю, нашою перешкодою в праці є гонитва за насолодою і зовнішніми розвагами . . .

І тут треба завзяття і непохитної волі української, завжди енергійної, завжди затятої і завзятої української жінки, щоб ці окремі розкидані часточки злютувати знову у одне міцне і тверде тіло, злютувати вірних Української Православної Церкви, злютувати в одне спільне тіло тих, що стоять біля Церкви тепер і будуть стояти біля неї і тоді, коли нас уже не буде на світі.

Ми, що маємо скарби, які треба охороняти, і маємо ворогів, які тільки і мріють, щоб ті скарби знищити, мусимо виховати й вишколити, добрих оборонців.

Найперше, ми мусимо охоронити нашу майже тисячолітню Православну Церкву, що одержала благодать, ще тоді, коли була одна Вселенська Церква, коли Римський Архиєпископ ще не почав домагатися першенства і не відділився від Вселенської Церкви. Те, що пізніше Москва на кілька століть заволоділа управлінням нашої Церкви і внесла в церковне життя дух бюрократії і урядництва, не може змінити факту безпосередньої апостольської благодаті, пролитої на нашу Церкву.

Другим, не меншим скарбом, який ми покликані охороняти і зберегти, є те, що проф. Власовський влучно назвав НАРОДНІМ ХРИСТИЯНСТВОМ, властивим Українській церковній громаді вцілому. Вся історія нашого народу пов'язана з охороною віри Православної. На тому стояли наші діди і прадіди — на тому стоїмо й ми! Не тільки високі князі і меценати, не тільки багаті фабриканти і купці, а всі українці, ввесь народ, уся церковна громада — вцілому і в кожній окремій парафії — має трудитись для прославлення Церкви, для її міцної сили, для її краси і багатства. І відповідно до цієї ж традиції — найперше повинна працювати для цього жінка.

Третій скарб, якого не можуть мати наші брати і сестри на Україні, — це наша спроможність бодай посередньо, але не менш виразно, впливати на дії безбожного комунізму на Україні. Вони виклинають нас, поливають брудом наших ієрархів, висувають безглуздо-дикі обвинувачення проти всіх нас, так званих „буржуазних націоналістів", „покидьків суспільства", „наймитів Волл Стріту", „акул капіталізма" і не знаю що там ще! Але попри те — вони стежать, вони мусять стежити і орієнтуватись у своїх діях на те, що ми робимо тут, мусять хоч-не-хоч доводити, що вони — українська влада, що вони сприяють розвиткові української культури, що вони допомогли створити незалежну і соборну українську державу. Коли б не було нас, вони давно б уже закинули ці лицемірні спроби і заяви.

А це знову ж накладає на нас, матерів, бабунь і тіток — обов'язок виховувати наступні покоління так, щоб вони могли продовжувати нашу працю. А для того треба, щоб вони знали про Україну, її історію, її багатства, її культуру та її мову. Часом можна чути заперечення: навіщо дитині українська мова, коли вона буде американцем! Це все одно, що казати: навіщо дитині два ока, коли воно може бачити й одним! Вся Америка зараз наставлена на те, щоб учити чужі мови. Мільйони долярів асигнуються на стипендії для вивчення чужих мов. Російську мову вивчають тисячі й тисячі американців. А ми можемо дати дитині знання другої мови непомітно, без зусиль, в домашній обстановці, оповити дитину красою української пісні і казки, і ми часто лінуємось чи соромимось це зробити! Стіймо твердо на своїй мові, уживаймо її в родині — і нам подякують і власні діти, і Україна.

І ще один скарб мусимо ми зберегти тут, на еміґрації — скарб української доброти. Проти отого пориву відштовхуватись ми, православні українські жінки, повинні поставити об'єднуючу, цементуючу силу доброти. Харитативна, доброчинна діяльність, допомога сиротам, підтримка старих, відвідини хворих — все це ви робите вже роками — і все це треба нам робити ще ширше, ще краще, щиріше. Все це можемо ми зробити тільки працюючи завіковою традицією разом із Українською Церквою, яка має відповідальність перед Богом за наші душі і за душі дітей і дітей їх дітей.

У покійного поета Юрія Клена є чудовий вірш, який для мене є найбільш яскравим висловом наших мрій про потойбічне життя, про справжній світ, в який ми перейдемо після смерти:

„Правдивий світ,
Не цей, для ока зримий,
Крилами роздимаючи вогонь,
Гойдають тихо білі серафими
На терезах своїх долонь".

Людмила Івченко

ВШАНУВАННЯ ПАНІ АННИ СТЕЛЬМАЩУК

Манітобська Провінційна Екзекутива С.У.К. відзначила свою уступившу голову, пані Анну Стельмащук, 31 травня ц. р. в приміщенні Манітобської Музейної Філії. В присутності поважного числа зібраних, новообрана голова, Соня Бейзик, у своїм привітальнім слові, вдекоровуючи гостю корсажем, висловила признання пані Анні за її співпрацю і вклад в Союзі за минулих два роки її головства.

Короткий життєпис про уступившу голову подала Єлисавета Білич: „Анна Стельмащук, з роду Дарогой, виростала в Саскачевані, в місті Канора; учащала до української школи і була активною сумківкою. До державної школи учащала в Канорі, а до університету в Вінніпезі. Від'їхала до Едмонтону у 1955 році і там вписалась до відділу Союзу Українок при Катедрі Св. Івана. Тут її головна ділянка праці була в різних музичних, драматичних та мистецьких гуртках. Від молодих літ співала в церковних і світських хорах та в малих ансамблях, а через 10 років була членкою Едмонтонського Оперового Хору.

Приїхала до Вінніпегу в 1974 році і вписалась до відділу ім. Л. Українки при Катедрі Пресвятої Трійці. Була два роки референткою до Жіночої Ради міста Вінніпегу, в 1976 році займала позицію референтки до Манітобської Провінційної Жіночої Ради. Після двох років стала заступницею голови Провінційної Екзекутиви, а в листопаді 1980 року прийняла головство управи до листопада 1982 року".

На знак вдячности за посвяту і провід уступившої голови, Соня Бейзик вручила пані Анні подарунок у формі пам'ятної таблички з присвятою та символічну шпильку з плиткою з написом років її головства — 1980—1982. Заступниця голову, Павліна Ігнаш, склала признання шановній гості, вичислила головнішу діяльність у тих двох роках головства.

У своїм слові пані Стельмащук дякувала за довір'я, співпрацю і подарунки, які остануться милим спомином.

Зправа наліво, пані Соня Бейзик, голова Провінц. Екзекутиви Союзу Українок в Манітобі вручує пам'ятковий подарунок уступаючій голові пані Анні Стельмащук.

Дякувала членкам за кооперацію в виконанні різних проєктів, бо успіх залежав від їхньої піддержки. Обіцювала продовжувати свою активність на користь організації і церкви.

Програма закінчилась відспіванням „На многі літа" пані Анні. Після закриття членки Екзекутиви гостили присутніх тортом і чайком.

Є. Білич

ПРОХАННЯ ДО ВІДДІЛІВ СОЮЗУ В СПРАВІ РІЗДВЯНИХ ПРИВІТАНЬ

Редакція і Централя Союзу Українок звертається з проханням до хвальних зарядів і членства відділів у справі святочних привітань до журнала „Промінь".

Не всі відділи мають референток, які так само потребують рішення заряду. Різдвяні привіти помагають журналові морально і фінансово та виявляють силу організації. Кожний відділ обов'язково повинен мати святочний привіт в своєму журналі.

Це треба робити завчасу, бо треба мати розподіл святочного матеріялу на Різдво. Хочемо, щоб число вийшло завчасу. Тому просимо хвильку уваги журналові.

Ціни на привіти так як і раніше: $15.00 за ⅛, $25.00 за ¼, $50.00 за ½ і $100.00 за цілу сторінку. Привітайте своїх рідних, друзів у світі та в Україні. Взірці привітань знайдете в різдвяних числах.

З нагоди Різдва Христового передплатіть журнал своїм близьким друзям. Це буде найбільш цінним подарунком, який буде прибувати до них 11 разів у рік. Подаруйте передплату на журнал з нагоди ювілею подружжя, на весільний дарунок молодятам та інші.

З НАГОДИ ВШАНОВАННЯ
Суррей, Б. К.

На знимці зліва бачимо Анелю Кравчук, з роду Горбай, народжена у Сквер Гил, Саск. Жіноче товариство ім. О. Кобилянської в Суррей, Б. К. вшанувало її як свою почесну членку.

Пані Анеля Кравчук це довголітня працівниця на громадській ниві. Ще в 1933 році вона вписалася до жіночого товариства у Сквер Гил, опісля у 1945 році у Ґлендон, Альберта, де була сестрицею та була писаркою і заступницею голови, як також працювала у шкільному комітеті. В 1954 р. приїхала до Суррей, Б. К., де у відділі займала позицію касирки, секретарки, заступниці голови та була в різних комітетах. Крім того пані Кравчук бере активну участь у громадському житті церкви, була завідувачкою громадського будинку і головою „Кейтерінґ комітету", довші літа займалася похоронними обідами. Вона також є довголітньою сестрицею в церкві.

На знимці зліва — Анеля Кравчук, а поруч неї Олена Дзюбенко, голова Провінційної Екзекутиви Союзу Українок у Британ Колюмбії вручає їй грамоту Союзу, як почесної членки відділу ім. О. Кобилянської.

З цієї наголи пані Аеля Кравчук засилає $35.00 на прес. фонд, а $20.00 на оплату кліш.

Приятелька

Зліва — Анеля Кравчук приймає грамоту Союзу, яку вручує їй Олена Дзюбенко, голова Пров. Екзекутиви на Бр. Колюмбію.

КРАЙОВА КОНФЕРЕНЦІЯ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ

В днях від 7-го до 10-го жовтня 1983 року у Вінніпегу, у „Вестін" готелі, відбудеться Конґрес КУК. На передодні Конґресу, а саме в п'ятницю, 7-го жовтня 1983 року, відбудеться Конференція Комітету Українок Канади. Гасло Крайової Конференції: **„Працюймо зі знанням минулого з візією на майбутнє".**

ПОРЯДОК НАРАД:

9·00 - 10:00 год. рано — Реєстрація делеґаток і гостей.
10:00 год. рано — а) Відкриття, покликання Президії, молитва;
б) Відчитання й прийняття протоколу з останньої Конференції;
в) Привіти голів централь складових організацій і Відділів Комітету Українок Канади;
г) Звіт голови Крайової Управи Комітету Українок Канади;
ґ) Звіт касирки;
д) Дискусія над звітами.
12:00 год. — Полуденок у домі Губернатора провінції Манітоби, Дост. Пирл МекҐоніґал, оглядини Парляменту.
2:30 по пол.: — Реферат, відповідно до гасла Конференції виголосить мґр. Оксана Бризгун-Соколин.
Слово делеґаток; Звіт Контрольної Комісії; Відчитання й прийняття резолюцій; Представлення нової Крайової Управи Комітету Українок Канади.
5:00 год. по пол. — Вечеря в готелі;
Слово новообраної голови;
Закінчення — молитва;
Спільна знимка.

Кошта Конференції: реєстрація на наради Комітету Українок Канади для делеґаток виносить $25.00 від особи ,що включає кошта вечері.

Реєстрація на Конґрес КУК є $75.00 від особи, що включає бенкет і концерт. Кімнати в готелі „Вестін" є в ціні $50.00 від одної, або двох осіб.

Крайова Управа Комітету Українок Канади запрошує та заохочує приїхати на Конґрес КУК і Крайову Конференцію Комітету Українок Канади не лише делеґаток, але й гостей, членок жіночих організацій.

Приїжджайте громадно та заохочуйте одні других.

Крайова Управа
Комітету Українок Канади

З НАГОДИ УРОДИН ДАРИ НА „ПРОМІНЬ"

З нагоди дня мого народження в м. жовтні, а також у пам'ять з теплою згадкою у шосту річницю моєї мами Зеновії Вакарчук — упокоїлась 15 жовтня 1978 р., засилаю $50.00 в користь журнала „Промінь".

Параскевія Семенюк, Йорктон, Онт.

— — — — —

З нагоди 90-літніх уродин шановної пані Тетяни Тучак, нашої довголітньої приятельки складаємо їй наші найсердечніші побажання здоров'я, щастя, радости на многі літа і засилаємо з тієї нагоди $20.00 на журнал „Промінь".

Марія Йонка і Ганна Чабан, Торонто

— — — — —

Посилаю чека на $22.00 як річну передплату на „Промінь", а $10.00 на прес. фонд. Бажаю найкращих успіхів у Вашій важливій праці.

Михаліна Войтюк, Норт Бетлфорд, Саск.

ENGLISH SECTION

DEVELOPMENT IN THE 80's, AI CANADIAN BULLETIN, JUNE, 1983

Following are excerpts from a talk given by Franca Sciuto at the 1983 Annual General Meeting, May 13-15, Ottawa, Ontario. Franca Sciuto is a member of Amnesty International — Italian Section and the International Executive Committee.

This is my first visit to a non-European Amnesty International Section and I find it a great experience to see how Amnesty functions in a North American context.

I am here to learn and listen to your debates and to report back both to my Section and to the International Executive Committee. As an IEC member I am here to share with you both the concerns and the future plans of the international movement.

Today, Amnesty International is the same organization in its purpose as it was at its inception back in the 60's. But because the movement is continually evolving, our mandate needs clarification. This year AI has focussed its attention on clarifying its mandate, both internally through discussion at the level of the IEC and the ICM and externally through explanatory leaflets.

The challenge of the 70's was to develop the organization into a recognized entity for the protection of human rights in a defined field. Now, Amnesty no longer has to defend its existence — only its standard of accuracy and impartiality. The challenge we have to face now is more complex — we have to consolidate our structures and build with patience in a world where governments often seem immune to criticism.

We are going to have interesting debates at the International Council Meetings on various topics — Amnesty policy; violations by known governmental entities; definition of cruel inhuman and degrading treatment; fair trials; relations with other non-governmental organizations; and development, which I think is the challenge of the 80's.

We have to improve, at all levels, the gathering and using of information about prisoners. We have to find ways whereby Amnesty members from all parts of the world, of all political persuations and regardless of economic resources, can work on behalf of those prisoners. I think that new and better techniques must be found to handle the skills of the members without losing the common language and style of the movement. It is indeed this very complexity of different languages, styles and political and economic circumstances which is the challenge. Discipline within a voluntary movement and a universal organization is difficult to implement and to maintain — financial resources are essential but vary considerably within the movement.

It is not the present complexity which is the problem. The problem we face consists in the need to increase the complexity by adding new membership in countries that have not yet been explored. We need to improve our understanding of the differences of culture; and we need to understand the perceptions that non-Western governments have towards western Non-Governmental Organizations.

Obviously in a scale of wide-spread development we have to bear in mind the fundamental and central aspects of Amnesty work, which need to be protected. The impartiality of the work for the release of prisoners of conscience; the total abhorence to the use of torture and the death penalty; the right to a fair trial for political prisoners, without undue delay in accordance with international standards; the gathering of accurate information; the fact that members do not work for prisoners within their own country; and the control of the movement by its participating membership.

Amnesty International has to continue being a truly open movement which provides all people with a meaningful and effective way of helping and protecting individuals whose human rights are being violated.

Development is a long term program and this year the International Executive Committee gave much attention to this issue. It is difficult in one year to get satisfatory results but what matters most is to start to plan seriously a program of development — which is what I believe the IEC did this year. By the end of 1983 we will convene a seminar especially to explore possibilities for Amnesty International development in Eastern Europe.

In Asia, we will explore possibilities of development in Thailand, Malaysia, Indonesia and

give priority to the consolidation of the Indian and Sri Lankan sections. The first priority of development programming in Africa will be the consolidation of the existing structures and the exploration of the possibility of developing membership in new countries like the Congo, Liberia, Zambia and Zimbabwe.

In Latin America and in the Caribbean, the priorities for international attention and support for development are influenced by internal and external factors. This year we have a new section in Chile and we will aim to develop contacts in the Dominican Republic and in the Panama. We will try to consolidate our membership in Brazil, in Colombia and in Mexico as a first priority; and as a second priority, in Venezuela, Costa Rica, Puerto Rico, Peru and Chile.

In the Caribbean, Jamaica will be our main priority, followed by continuing support to the existing membership in Barbados, Trinidad, Belize and Guyana.

We are also discussing the best method of responding to the interest in Amnesty expressed by a growing number of individuals in Argentina, Bolivia and Nicaragua.

In the Middle East we are planning a long-term membership development drive: we are starting with the production and distribution of materials in Arabic and we are aiming to appoint an Arabic liaison officer. We really hope to be able to meet the demands and the expectations strongly expressed in the priority given to development by the International Movement last year in Rimini (Italy). To do it we need the co-operation of all sections.

In the coming months Amnesty International will be very much in the public eye. We are going to be busy around the world in the media, on the streets, at public meetings; everywhere from local fairs to the headquarters of the United Nations.

Since Human Rights Day last year, thousands of people have signed our appeal for universal amnesty for all prisoners of conscience. We have had important support from religious and political leaders, and from Nobel Prize winners. Linked to this campaign will be Prisoner of Conscience Week, in the fall. This year's theme is Human Rights Activities in Prison. — People on the front lines in the struggle for human rights, are themselves vulnerable and need our support. On Human Rights Day 1983, at the end of the year we will be highlighting prisoners of conscience when we will present the universal Amnesty appeal to the United Nations.

This will be an important focus for the efforts of everyone in our movement who work to free all prisoners of conscience. Amnesty is also taking action in a big way on the issue of political killings by governments — where thousands have been the victims of unlawful killings in the past decade.

We have taken this issue to the United Nations and we are now aiming to mobilize a wide public circle for our campaign against the killings. Groups in sections are in a wide variety of ways actively organizing letter-writing campaigns and going to the media to alert people to the current pattern of death and official cover-up. For many people our message will be dramatic and depressing, but our aim is not to shock people but to bring home the fact that governments and their agents must be held accountable, and that there is much that ordinary citizens can do to pressure governments into positive action.

As we look ahead to 1984, planning is now underway for a huge drive against torture, and a new report on torture in the 80's is now being prepared. We are discussing how best to involve everyone in the campaign. This campaign, stretching over two years, will touch on all the main elements in the Amnesty mandate. It will be a time when we need many resources; new members and much support. We will need help and advice from our friends and from many sectors of society. And, importantly, we will need to be well-organized in order to keep up the regular day-to-day work of letter-writing which still remains the backbone of our movement.

It will be a hectic time and I hope the discussion at Annual General Meetings such as this one will help us meet the challenge with a mixture of hard work and human warmth that gives Amnesty International that special character.

Submitted by *Helen Raycheba*
Convenor of International Affairs
Ukrainian Women's Association of Canada

Edmonton's SUMK Choir gives its debut U.S. performance

by Mykhailo Bociurkiw

KERHONKSON, N.Y. — As part of the final leg of their North American tour, Edmonton's Canadian Ukrainian Youth Association (SUMK) Choir and Ensemble performed here at the UNA's upstate resort, Soyuzivka, on Saturday, July 23.

During the month of July, the choir conducted an extensive concert tour, performing twice in Toronto, and also in Hamilton, Ottawa, Montreal and, last weekend, in Saskatoon, Sask., at the SUMK National Convention.

The choir-ensemble was formed in 1966 under the direction of the late Roman Soltykewych. In its 17-year history, the group has performed in many cities across Canada, and has toured Austria, West Germany and Italy. The choir has recorded three albums of traditional Ukrainian folk and religious songs, and in the fall of 1980, toured 12 communities in Alberta with its cultural tribute of music, drama and dance in commemoration of the province's 75th anniversary. Currently, it is directed by Edmonton native Michael Prokopiw.

The July 23 Soyuzivka performance was held before a capacity crowd in the Veselka auditorium. The program, emceed by Soyuzivka Program Director Anya Didyk, consisted of a montage of song, dance and drama. The first part of the concert included traditional Ukrainian folk songs, two songs dedicated to the 50th anniversary of the Great Famine in Ukraine, a girls set of song and dance, and a one-act comedy titled "Conscription."

Ensemble President Marusia Prokopiw also addressed the audience, and expressed the group's appreciation for being able to perform for the first time in the United States.

She added that the group hopes that their appearance would bring Ukrainian Americans and Ukrainian Canadians closer together in a "fraternal spirit."

The second part of the program featured a boy's set of song and dance; the choir's rendition of "Chorny Ochi" and "I v Vas, I v Nas," and a finale set consisting of the Ukrainian dance, "Hopak". Olynyk's arrangement of the traditional Ukrainian folk song, also called "Hopak," and "Bukovynian Polka."

Following the conclusion of the performance, UNA Supreme President John Flis told the performers and the audience that he was very impressed with the young talent, and that the SUMK Choir and Ensemble's performance that evening ranked among the best of Soyuzivka shows.

On Sunday morning, the group left Soyuzivka for Maplewood, N.J., where they were guests of the Holy Ascension Ukrainian Orthodox Church. While in Maplewood, the group sang responses for the divine liturgy and attended a luncheon sponsored by the parish.

According to Mr. Prokopiw, the Soyuzivka performance was one of the highlights of the tour. He said that the audience reception was "wonderful" and that "the people were nothing but generous." He added that the group is looking forward to a return visit to Soyuzivka and the East coast.

In the next few years, the group is planning a number of projects. In addition to cutting a new album, the group hopes to compete in the World Youth Festival in Vienna, and to launch a "home-grown tour" in various Alberta communities.

Mr. Prokopiw added that he hopes the choir and ensemble will be able to return to the eastern United States during the 1985-86 performance season, when a full concert tour is scheduled.

"Ukrainian Weekly"

НЕОБХІДНЕ ДЛЯ ШКОЛИ

Український виховальний співанник для дітей

СВІТАНОК

Видання Української Двомовної Асоціяції в Едмонтоні.

З нотами і рисунками.

Видано на гарному папері, в твердій обкладинці, стор. 115. Ціна $7.50.

Замовляйте в Союзі Українок Канади на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION
of Canada
№25 11024 — 82 Ave.
Edmonton, Alberta T6G 0T2

НАШИМ ДІТЯМ

К. Перелісна

МОЛИТВА

Пошли нам, Боже
Маленьким дітям,
Щастя-здоров'я
На довгі літа.

Щоб виростали
Розумні й сильні,
Душею чисті
І серцем вільні.

Щоб нам світила
Зіронька долі,
Щоб ми не знали
Лиха ніколи.

К. Перелісна

В КРАМНИЦІ

Ось заходьте всі до нас,
Ми все маємо для вас!
Хліб, банани і родзинки
Масло, груші, мандаринки,
Помаранчі ананас:
Все ми маємо для вас!

Є квасоля, бараболя,
І від сонця парасоля,
Авта, коники, ляльки,
Шоколяда, рушники,
Цукор, борошно і квас...
Все ми маємо для вас.

КАЗКА ПРО ОПЕНЬКИ

Опеньки — це жовтенькі гриби. Знайдете їх багато в лісах. Діти дуже люблять збирати їх. Вони приносять часто повні кошички опеньок додому. Мама варить ці опеньки, заправляє сметаною. Як подасть їх на стіл, то діти аж пальчики облизують — такі смачні ці опеньки.

Послухаймо, звідки взялися ці смачні опеньки. Колись білочки не були такі чемні, як тепер. Вони любили не тільки горішки, але й сирі пташині яйця в гніздах. Пташки дуже журилися, бо майже жадна пташка не могла висидіти з яєчок писклят. І так у лісі ставало все менше і менше пташок.

Одного разу в и б р а л и с я пташки зі скаргою до королеви лісу. Вислухавши пташок, королева розгнівалася на білок і вислала в ліс свого міністра, карлика Бистрозорого.

Карлик став непомітно під одним деревом, де були гнізда. Не довго він там стояв. Дивиться, на дерево лізе білка. Розглянулася сюди-туди, побачила, що пташки немає, і взяла з гнізда два яєчка. Та тільки злізла вона з дерева, як Бистрозорий схопив її за хвоста і давай сварити. Був би напевно і набив. Та, поки добув паса, білка вирвалася з його руки і стрибнула на сусідне дерево.

Стрибати по деревах карлик не вмів, і з цього скористала білка. Стрибаючи вгору, вона якось нехотя опустила яєчка. Вони впали в траву і розбилися.

Розлючений карлик побіг до королеви і розповів, що сталося.

— Шкода яєчок! сказала королева. — Та щоб вони зовсім не пропали, кинь їх у щілину в землі, недалеко від того місця, де вони лежать. Та ще скажи маленькому карликові, що живе в цій щілині і пильнує всіх корінчиків. Я наказую йому: хай використає ці яєчка, щоб вони марно не пропали!

Бистрозорий зробив, як наказала королева. Зразу маленький карлик у щілині розлютився, бо Бистрозорий кинув обидва жовтки на його шапочку і побрудив її. Але, коли почув наказ королеви, перестав сердитися. Він почав думати, що зробити з тими жовтками.

В той час почали йти дощі. Карлик поклав жовтки в пусту черепашку і кожного дня додавав до них по кілька краплин води і трішки соли. Через деякий час жовтки ствердли, дістали внизу корінці а вгорі — шапочки.

— Грибки! — крикнув радісно карлик і випхав їх крізь щілину наверх.

Сонце п р и г р і л о грибки. Грибки розрослися і стали гарненькі.

Раз Бистрозорий проходив цим лісом. Зауважив грибки, зірвав їх і приніс королеві. Кухар зварив їх, смачно приправив, і королева з'їла їх з великим смаком.

Вона наказала маленькому к а р л и к о в і розсадити їх по всьому лісі. Так у лісах почали рости опеньки. Вони смакували також білочкам, із того часу білки перестали викрадати пташині яйця.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК
ТУ ГИЛС, АЛЬБЕРТА

Відділ ім. Лесі Українки в Ту Гилс влаштував у Світлий Вівторок, 10 травня 1983 р. вшанування членок за їх 25-літню працю в Союзі Українок Канади. Того дня членки зійшлися до церковної залі на спільну вечерю. Стіл був гарно прикрашений квітами, а не стіні за головним столом рисунок смолоскипу — символ Союзу Українок Канади.

Голова відділу пані Елсі Рибак привітала присутніх гостей, ювіляток за 25-літню працю і посадила за головний стіл: Марію Андріящук, Анну Дегід, Марію Елков, Галю Маріянич, Анну Мельничук і Марійку Олійник. Того самого вечора відділ вшановував трьох членок оснувательок за 40-річну їх працю, які є членками від 1942 року: Ровзелин Бачинська, Анна Іфтодій і Катерина Паламарук (знимка була поміщена у числі 2).

Голова Елсі Рибак вдекорувала корсажем кожну ювілятку і пані Павліну Мульку, яка поклала багато праці у приготуванні цього святочного вечора. З уваги, що наш парох о. Зубрицький був покликаний до іншо їмісцевости в духовних потребах, молитву перед відкриттям програми провів п. Стефан Мулька і під його проводом присутні проспівали „Христос Воскрес". Пан Мулька привітав ювіляток, висловив признання за їхню велику працю та побажав всім кріпкого здоров'я надалі продовжувати працю для добра організації, а з нею і для свого народу. Під час вечері горіли засвічені свічки.

По вечері, голова відділу пані Рибак подякував господині пані Д. Загарійчук за смачну вечерю і п. Стефанові Мулька за привіт і представила заслужених ювіляток за 25-літню працю: Марія Андріящук була 10 років освітньою і кореспонденційною секретаркою, кілька років була господинею кухні і посуди і доглядала порядків церкви. Марія Елков була кілька років господинею кухні та дарувала вишивки на продаж, білети на церковний базар; Галя Маріянич 10 років жіночого товариства, кілька років заступницею голови, 9 років навчала в рідній школі, а 9 років у недільній і тепер є заступницею голови Провінційної Екзекутиви; Анна Мельничук була кілька років заступницею голови і мала нагляд за порядком у церкві, Марія Олійник навчала кілька років у недільній школі і була кореспонденткою до англомовної преси. Кожній ювілятці голова відділу вручила грамоту Союзу Українок Канади.

Відзначені членки за 25-літню працю відділу в Ту Гилс: перший ряд сидять зліва направо: Марія Елков, Анна Мельничук, Маріка Олійник; другий ряд — Анна Дегідь, Марія Андріящук, Галя Маріянич.

По цім пані Павліна Мулька представила ювілятки за 40річну працю Ровзелин Бачинська була довгі роки господинею кухні і сестрицею церкви, була на першому місці, завжди дбала про прикрасу церкви; Анна Іфтодій була кілька років головою жіночого т-ва і кілька років заступницею голови; Катерина Паламарук була кілька разів господинею кухні і 17 років референткою журнала „Промінь". Усі три ювілятки співають у церковному хорі. Пані Мулька вручила їм золотий таріль з відповідним написом 40-літньої праці у жіночім товаристві та подякувала ювілятам й усім членкам за добру кооперацію і сказала, що де любов і згода там завжди членки охочо працюють.

Співом „На многії літа" закінчено цю святочну членську імпрезу. Для розваги і відпруження членки ще погарали в бінґо.

З нагоди цієї святочної імпрези членки призначили $50.00 на прес. фонд „Променя" а $25.00 на вироблення знимки.

Ольга Качмар

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ

Як і в попередні роки, весною 24 квітня 1983 року, Союзу Українок Канади, відділ ім. Лесі Українки у Виндзорі влаштував Весняний чай в авдиторії св. Володимира.

В по-весняному гарно прикрашену залю (підвішені до стелі в кошиках квіти ,великого розміру картини-писанки на стінах та живі квіти на застелених скатертями столах) членки Соціяльного комітету та управи вітали гостей.

Програмою чайного прийняття керувала голова відділу Стефанія Коростіль. Щиро привітавши гостей,

вона попросила прот. Т. Славченка провести молитву. Потім Лідія Лист, познайомивши присутніх з біографією Євгена Сверстюка, вміло та з відчуттям прочитала його статтю „На свято жінки". Поему Т. Г. Шевченка „Хустина" прочитала Стефанія Заборонюк.

Наступною точкою програми було вшанування трьох членок: Анну Буксу, Євгенію Квасніцьку та Наталку Свинтак, за їхню 25-літню працю у відділі. Поздоровивши їх і побажавши здоров'я та добрих успіхів у дальшій праці, Стефанія Коростіль вручила їм відзнаки-шпильки відділу та грамоти Союзу.

Після закінчення короткої програми Галя Панчишак, заступниця голови відділу, подякувала всім тим, що в будь-який спосіб, допомогою чи присутністю, спричинилися до успіху цього Весняного чаю. Потім розіграли чудові писанки, розмальовані й подаровані Ольгою Торошенко та Ніною Косик.

Голова відділу попросила всіх на багату і смачку закуску. Великий стіл був заставлений всякими холодними закусками — канапки, „сендвичі", солодке печиво, чай, кава тощо. Все було заздалегідь приготоване членками Соціяльного комітету та членками управи.

У залі привертали до себе увагу присутніх виставка власної колекції прекрасних писанок Марії Гнатюк та так званий „кіоск". Продажем різних з українськими взорами речей з „кіоску" керує Анна Букса. Одночасно був відкритий для відвідування музей відділу.

Ніхто не спішив додому — розмовляли за чашкою чаю. Приємно минав післяобідній час в товариській атмосфері.

Лідія Лист — кореспондентка

ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК ГЕФОРД, САСК.

Відділ ім. О. Басарабової влаштував імпрезу спеціяльно для відзначення членок, які вже 25 літ працюють у відділі Союзу Українок Канади.

Вшанування членок відповідною програмою відбулось 20-го лютого 1983 р. в церковній залі по обіді. Головний стіл був удекорований квітами, колачами та свічками, так само

Зліва направо: Анна Холод — гість-доповідач, Марія Возьна, Єлисавета Никіфорук, Настя Гарбус, Ліда Ланська, Олена Лазарович, Оля Сметанюк.

сцена удекорована смолоскипом — символом Союзу Українок Канади.

Програму свята відкрила голова відділу пані Оля Сметанюк і керувала ним. Членки і гості з родинами заповнили залю. Першу пісню „О Мати Божа" відспівано громадно, інших дві пісні „Місяць і зіроньки" та „Посилала мене мати" відспівав церковний хор при допомозі членок під умілим проводом пані Олесі Михайлюк.

Пані Олеся Михайлюк представила гостю-бесіднищю пані Анну Холод, голову Провінційної Екзекутиви Союзу Українок в Саскачевані, яка промовляла на організаційну тему, а разом з тим привітала вшанованих членок відділу. Савеля Гарах подякувала пані Холод за доповідь, за те, що прибула на свято членства і вшанувала її корсажем, так само вшанувала корсажем голову відділу пані Олю Сметанюк.

Після спільної гуртової пісні було відзначування п'ятьох членок, які впродовж 25 років були членками і працювали на різних позиціях, ними були: Єлисавета Никіфорук, Настя Гарбус, Ліда Ланська, Марія Возьна і Олена Лазарович. Відзначування відбувалось у цей спосіб: пані Стефанія Гавриш говорила про діяльність кожної з п'ятьох членок, а пані Анна Холод вручувала грамоти.

Пані: Єлисавета Никіфорук і Настя Гарбус багато займалися вишиванням для церкви і базарів. Обидві добрі господині-кухарки у відділі а Настя Гарбус пише дуже гарні писанки та є сестрицею при церкві. Ліда Ланська є касиркою відділу, а Марія Возьна і Олена Лазарович помагають по своїй зможності. Корсажами декорували вшанованих пані: Параска Барабаш — Настю Гарбус, Люба Калин — Єлисавету Никіфорук, Анна Семко — Марію Возьну, Єлисавета Безмутько — Ліду Ланську ,Марія Карплюк — Олену Лазарович.

Співом „На многії літа" побажали учасники свята нашим ювіляткам здоров'я і вдоволення за довголітню працю. Закінчувала свято точка мандолінової групи, що її відограли старші членки, які навчились ще в рідній школі за школьних молоденьких років.

Відбулось краяння торта, перекуска, чай. Кінцеве слово подяки гостям, особливо пані А. Холод, склала голова відділу пані Оля Сметанюк.

Анна Ткачук, рефер.

ПОПРАВКА

У річному звіті відділу О. Пчілки, Норт Бетлфорд на ст. 26 в ч. з вересня просимо поправити ім'я з Ґароля Білик на Кароля Білик, референтка „Променя" і куховарських книжок.

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ У ВИНДЗОРІ

АКАДЕМІЯ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

У вівторок, 7-го лютого 1983 р., о годині 6.30 вечеромщ відділ С.У.К. ім. Лесі Українки у Виндзорі улаштував святочну академію своєї патронки Лесі Українки.

Коли членки увійшли в кімнату, їх привітала гарна сценка: прибрана рушниками стіна, перед якою стояв стіл застелений вишиваною скатертю. На столі стояв портрет Лесі Українки та її цінні твори.

Програмою імпрези займався культурно-освітній комітет. Програму відкрив молитвою о. Тарас Славченко, він також відслужив панахиду в церкві в неділю Вступне слово сказала пані Марія Михальчук, пані Оля Друль і пані Лідія Лист з відчуттям прочитали вірші Лесі Українки. Доповідь прочитала п. Аделя Мілько, змістом якої був життєвий шлях поетеси та її творча праця. Подала життя родини, в якій виростала Леся Українка й яка помимо свого слабого здоров'я не переставала працювати і любити Україну, любити свій народ. Кінцеве слово сказала п. Стефанія Заборонюк, голова комітету, заявляючи, що Леся Українка лишила нам прекрасні твори, які ми повинні цінити та читати їх. Поетеса своїми творами і своїм життям підносить культурні цінності нашого українського народу. Відтак голова комітету подякувала всім учасникам програми і всім членкам за те, що так численно зійшлися на це свято.

По академії відбулися місячні збори, після яких соціяльний комітет подав печиво і каву, при чому відбулась приятельська гутірка.

Оля Друль, рекорд. секр.

— — —

УКРАЇНСЬКИЙ ВЕЧІР

Вже другий рік населення Виндзору мало нагоду побувати на безплатному концерті та мистецькій виставці однієї з етнічних груп цього міста, дякуючи організаторам і опікунам — газеті „Виндзор Стар" та Виндзорському Відділові Освіти.

Цього року, 23-го лютого в Клирі Авдиторії — найбільшій авдиторії Виндзору, відбувся український вечір названий A Musical Celebration of Cultural Heritage. Двогодинна концертна програма почалася традиційним привітанням — хлібом і сіллю, що його на сцену винесла на рушнику Керен Дяковська.

На бажання організаторів і опікунів на концерті виступили Танцювальний Ансамбль Св. Володимира (26 осіб) на чолі з інструктором Стефаном Романовим разом з Танцювальним Ансамблем „Зірка" з Дітройту. Вони бездоганно виконали низку танців. Свято-Володимирський Ансамбль фінансово підтримує відділ ім. Лесі Українки. Мішаний хор „Дунай" (35 осіб), української католицької громади св. Володимира й Ольги, під керівництвом диригента Марка Кристаловича проспівав кілька релігійних і народних пісень. Майже всі музичні точки оркестри Windsor Community Concert Band (70 осіб) під диригуванням Ерні Джеренди — твори українських композиторів — були спеціяльно підібрані і приготодані для цього виступу.

Цей вечір збагатила по-мистецьки розміщена виставка „Скарби України" у вестибюлі концертної залі. Під проводом голови Іванни Римар членки музейного комітету при нашому відділі виставили для публічного показу спеціяльно підібрані вишивки, ляльки в народних костюмах, прекрасні писанки, кераміку тощо. Виставка притягнула багатьох глядачів. Під час виставки приємно вражали звуки бандур — це тріо з родини Легких грало українські мелодії.

„Виндзор Стар" та Виндзорський Відділ Освіти, дякуючи всім учасникам концерту і виставки, висловили глибоке задоволення з успіху українського вечора, який відвідало майже 1,200 осіб. Сподіваємось, що побачене й почуте зробило на них гар-

(Докінчення на стор. 24)

З виставки „Скарби України" на Українському вечорі у Виндзорі. Колекція ляльок в народнім убрані.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Кладу китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу моєї дорогої дружини Меланії Ґудзак з дому Гнядий, яка упокоїлась на 77-мім році свого життя в Саскатуні 18 лютого 1983 р. У світлу пам'ять покійної складаю $30.00 на журнал „Промінь".

Муж Никола Ґудзак, Саскатун

— — — — —

У першу річницю смерти моєї дорогої сестри Марії Страшок, замість китиці квітів на її могилу засилаю у світлу пам'ять покійної $20.00 на журнал „Промінь".

Галя Федорків, Едмонтон

— — — — —

У перші роковини упокоєння добр. Катерини Самець, дружини, мами, бабуні, яка відійшла від нас 21 серпня 1982 року в Ніягара Фалс, кладу китицю нев'янучих квітів і засилаю $15.00 на журнал „Промінь".

Прот. Петро Самець, Ніягара Фалс

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок у пам'ять наших ніколи незабутніх: дорогого мужа і батька, бл. п. Петра Процишина — упокоївся 20 вересня 1971 р., зятя Павла Івана Цимбалістого — упокоївся 27 жовтня 1972 р., в їх світлу пам'ять засилаю $25.00 на журнал „Промінь", щоб живими квітами відзначити їх пам'ять.

Дружина Петруня Процишин з родиною, Донвел, Саск.

— — — — —

У світлу пам'ять нашого приятеля й сусіда Антона Кулика з Капон, Альберта, складаємо $11.00 замість квітів на журнал „Промінь".

Покійному вічна пам'ять!

Ольга Сенчук з родиною, Виндзор

— — — — —

У четверті роковини упокоєння нашої дорогої і незабутньої мами, бл. п. Параскевії Циганевич, яка упокоїлась 31 липня 1979 року у Віннінезі у її світлу пам'ять кладемо китицю нев'янучих квітів і складаємо $25.00 на журнал „Промінь".

Дочка Марія, зять Іван Саранчуки з родиною, Вінніпеґ.

— — — — —

Кладемо китицю квітів на свіжу могилу бл. п. Анни Матієшин — упокоїлась 14 червня 1983 р. у Шол Лейку, членки відділу ім. Л. Українки в Овкбурн, складають $10.00 на „Промінь". Покійній вічна пам'ять.

Родині висловлюємо щирі співчуття.

Ґеня Матієшин, голова

— — — — —

Відділ Союзу Українок при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні кладе китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу Катерини Міськів, своєї заслуженої членки — упокоїлась 29 серпня 1983 р., та засилає $10.00 на журнал „Промінь".

Родині складає щире співчуття.

— — — — —

У десяту річницю смерти мого незабутнього мужа, улюбленого тата і дідуся Вадима Доброліжа й у двадцяту річницю упокоєння дорогої бабуні Євдокії, складаємо на пресовий фондд журнала „Промінь" $25.00.

Валентина Доброліж з родиною, Едмонтон.

Кладемо китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу Катерину Міськів, заслуженої членки і довголітньої провідниці в рядах СУС, колишньої голови Союзу Українок Канади, яка упокоїлась 29 серпня 1983 року в Едмонтоні, засилаємо у її світлу пам'ять $50.00 на журнал „Промінь".

Родині висловлюємо найщиріші співчуття.

Андрій і Марія Мельничуки, Едмонтон

— — — — —

Замість китиці квітів на свіжу могилу бл. п. Катерини Міськів — упокоїлась 29 серпня 1983 року — засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Родині висловлюю щирі співчуття.

Софія Гриник, Едмонтон

— — — — —

Замість китиці квітів на свіжу могилу моєї хресної мами, бл. п. Емілії Рараговської, яка відійшла у вічність 2 серпня 1983 р. у Ванкувері, в її світлу пам'ять засилаємо $15.00 на „Промінь".

Синові, д-рові Іванові, висловлюємо щире співчуття.

Наталія і Володимир Базюк, Едмонтон

— — — — —

Відділ ім. О. Басарабової в Келґарі, Альберта, кладе китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу бл. п. Юстини Сузі Чубей, мами добр. Орисі Лакусти й у пам'ять покійної засилає $10.00 на „Промінь". Родині висловлюємо щирі співчуття.

За відділ — О. Курчаба, секр.

— — — — —

Кладу китиці квітів на дорогі могили моїх рідних — чоловіка д-ра інж. Сергія Єрмоленка і дорогої нашої мами і бабусі, спочилих на чужині, в їх незабутню пам'ять складаю $12.00 на журнал „Промінь".

Дружина і дочка Валентина Єрмоленко, Міннеаполіс, Мінн.

— — — — —

Провінційна екзекутива Союзу Українок у Брит. Колюмбії кладе китицю квітів на свіжу могилу бл. п. Катерини Міськів, колишньої голови Союзу Українок Канади, визначної громадянки, яка упокоїлась в Едмонтоні 29 серпня 1983 р. і засилає $10.00 на „Промінь". Родині висловлює співчуття.

Маргатера Ременда, референтка „Променя"

— — — — —

Кладу нев'янучий вінок у пам'ять мого дорогого мужа Миколи Савчина, який відійшов у вічний спочинок і жовтня 1980 року і засилаю $20.00 на журнал „Промінь".

Дружина Рузя Савчин, Ґреслин, Саск.

Задовжених передплатників дуже просимо вирівняти свої залеглости. Наліпка на Вашій адресі на журналі скаже Вам дату, коли Ваша передплата вигасла. Ми віримо в добру волю наших читачів. Поштовий уряд вимагає від нас точних дат передплатників, бо в іншім разі накладає за них більшу суму за пересилку. Поможіть нам виконувати нашу працю без журби та упімнень. Централя Союзу Українок Канади

і Редакція „Променя".

ВІДІЙШЛА ОДНА З ПЕРШИХ — БЛ. П. ДОЦЯ ГУЦУЛЯК-МАНДЗЮК

Дня 9 квітня 1983 р. відійшла від нас одна з передових заслужених діячок, довголітня почесна членка Союзу Українок Канади, почесна членка Музею Союзу, бл. п. Доця Гуцуляк-Мандзюк.

Народилась Доця 17 липня 1904 р. в свідомій українській родині Руриків, в Західній Україні, повіт Снятин. Молоденькою дівчинкою прибула до Канади разом з батьками, які поселились у Вінніпезі. Тут Доця вчащала до школи, тут вона одружилась з д-ром Павлом Гуцуляком, тут народилось двоє їхніх дітей — дочка і син.

Разом з постанням організацій СУС — до громадського р у х у потягнулась вся українська інтелігенція. Доця Гуцуляк хоч і молоденька мама знайшлась в рядах Союзу Українок Канади між провідними діячами. Тут вона займала різні позиції в Провінційній Екзекутиві Союзу, була скарбничкою і референткою мистецтва при головнім музеї Союзу Українок в Саскатуні, брала активну участь в канадських жіночих організаціях.

В сорокових роках родина Гуцуляків залишила Вінніпеґ і поселилась в Торонто. Доця Гуцуляк з днем приїзду до Торонто продовжувала громадську працю, вступила в членство відділу ім. Кн. Ольги при катедрі Св. Володимира. Особливим замилуванням її було народне мистецтво, музейні справи. В 1944 р. на З'їзді в Торонто вона була вибрана головою Пров. Екзекутиви Союзу Українок і того самого року за її головства відкрито Філію Музею Союзу Українок Східньої Канади в Торонто і тут вона зістала першою головою Музею в Торонто. В часі її головства, вона розгорнула широку працю над збірками музейних експонатів.

В 1967 році Доця входила до складу Централі Союзу Українок Канади, в часі осідку Централі в Торонто. Активною була вона і в жін. товаристві при Інституті Св. Володимира, була членкою самого Інституту, належало Старших громадян „С п а д щ и н а", була там фінансовою секретаркою. Клюб „Спадщина" вшанував її в День Матері за її заслуги. Належала Доця й до англомовних організацій: Пров. Жіночої Ради, Канадського Товариства Рукоділля — КГКҐ.

В особистому житті переносила як радощі так само і горе. В 1958 році помер її чоловік д-р Павло Гуцуляк, лишилась вдовою з дітьми. В 1961 році вдруге одружилась з Михайлом Мандзюком, який по 8-ми роках щасливого співжиття також відійшов у вічність.

Важко було б зважити цінність такої людини, якою була Доця Гуцуляк-Мандзюк і скільки добра вона зробила для громадської справи за свого життя.

Не менш відзначилась Доця й тим, що була доброю мамою, доброю бабунею. Вона так само посвячувала себе для родини, виховала гарну доню та одного сина, що є дентистом — д-р Павло Гуцуляк. Вона розуміла вагу освіти дітям, хоч не раз в житті поборювала різні труднощі, а все таки покладала багато зусиль, щоб найкраще виховати дітей. І сьогодні діти й внуки завдячують своїй мамі і бабуні за добро, щирість, що провадила їх в життя від маленьких літ.

І всі ми, ті, що здружені з нею на громадській ниві відчули ту велику втрату і не хочеться нам вірити, що її немає вже між нами.

До Похоронного Заведення прийшли всі, щоб попрощати її востанню дорогу: родина, приятелі, знайомі — всі, що співпрацювали з нею. Пам'ять про бл. п. Доцю Гуцуляк-Мандзюк залишиться серед нас на все.

Залишила Покійна Доця у великому смутку свою дочку і сина з родинами, своїх улюблених внуків і правнуків, всю свою родину і багато приятелів.

На нев'янучий вінок в пам'ять Доці Гуцуляк-Мандзюк склали пожертви на прес. фонд „Променя" по $10.00 пані: Стефанія Григоряк, Анна Балан, Люба Волошин, Анна Стахів, Розалія Стефанович, Гафія Боднар, Пелагія Ясінська, Калина Сакалюк, Павліна Карман, Анна Євчук. $25.00 у пам'ять Д. Гуцуляк-Мандзюк надіслала Анна Граблюк.

Анна Євчук

ЗБІРНИК ПІСЕНЬ НА СЛОВА ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Головна Управа Союзу Українок Канади, на пам'ятку Ювілейного Року 100-річчя з дня народження поетки і письменниці Лесі Українки, видала гарний збірник пісень на її слова, під назвою „На крилах Пісень".

У цьому збірнику поміщено двадцять-п'ять пісень, написаних різними композиторами, зокрема клясиків і сучасних.

Більшість пісень є сольо-співи в супроводі фортепіяно, п'ять пісень для жіночого хору і одна пісня „Жалібний Марш" (Умер Батько Наш), музика М. Лисенка, для мішаного хору в супроводі фортепіяно.

Книжка видана на гарному папері з твердою обкладинкою, оформлення пані Дарії Бродгед.

Українські музики та любителі музики, а головно співаки чи співочі гуртки-хори повинні зацікавлення цим цінним і гарним збірником.

БЛ. П. МАРІЯННА ЛУЦЯК

У понеділок рано 11-го квітня 1983 року, після тяжкої недуги упокоївся в місцевій лікарні, на 66-му році життя Маріянна Луцяк, вірна та працьовита членка Централі Союзу Українок Канади та українського і канадського суспільства.

Маріянна Луцяк з родини Дмитра і Єлени Фодчуків, народилася в околиці Вегревил, Альта. Маріянна закінчила початкову і вищу школу у Вегревил з високими оцінками, а пізніше закінчила студії в Альбертському університеті з відзначенням і осягнула B.Sc. в математиці.

Після цього Маріянна учителювала в околицях в Альберті — Дервент і Гері Гіл. В часі Другої світової війни вона записалася до жіночого відділу — дивізії повітряної служби R.C.A.F. і служила в Оттаві і Ванкувері. Коли війна закінчилася, Маріянна повернулася до своєї професії учителювання і займала становище принципала вищої школи в Гері Гіл, Альберта.

В 1945 році Маріянна вийшла заміж за Дена Луцяка і далі проживала в цій місцевості 6 років. Після цього родина переїжджала і проживала в різних околицях: в Принц Альберт, Саск., Норт Бетлфорд, Саск., Інісфрі, Альта., Бенф, Альта і остаточно 1968 р. замешкала в Едмонтоні.

Маріянна брала активну участь у громадському житті і в канадських і українських організаціях в кожній околиці, де перебувала, особливо в організації Червоного Хреста, в кліниці дарування крови. В кожній околиці, де був відділ Союзу Українок Канади, вона була діяльна членка — чи то в заряді чи як членка різних комітетів. В липні 1981 на З'їзді в Едмонтоні Маріянну обрано на становище скарбника до крайової управи Союзу Українок Канади. Тут у цій поважній праці — скарбника Союзу — вона уміло з великою посвятою виконувала свої обов'язки. Також при Союзі в крайовій управі вона своїми порадами допомагала в приготованні матеріялів для українських шкіл, що в короткому часі вийде друком. Маріянна також вклала багато праці у відділі С.У.К. при катедральній громаді св. Івана в Едмонтоні і в жіночому комітеті при Інституті св. Івана в Едмонтоні.

Маріянна була великою любителькою книжки — постійно книжка була її насолодою. Вона любила спорткирлінґ і брала участь в різних змаганнях. Як добра господиня, вона любувалась городом і всяким куховарством і радо приймала гостей у своєму домі. Маріянна була лагідної вдачі, завжди веселе обличчя і завжди мала добре і щире слово для кожного, що з нею стрічався.

Ввечері 14-го квітня 1983 р. в Катедральному соборі св. Івана в Едмонтоні, при участи багатьох знайомих і приятелів, митр. прот. Дмитро Лучак відслужив Панахиду. Членки відділу Союзу при катедральній громаді св. Івана в Едмонтоні і членки крайової управи С.У.К. виявили свою пошану покійній засвіченими свічечками і похиленими прапорами Союзу. Співав Катедральний хор під диригентурою Лесі Чумер.

Наступного дня відслужено Похорон в УГП церкві в Шипинцях, Альберта, де її тіло похоронено на церковнім цвинтарі. Тут очолив похоронні служби о. Зубрицький з Ту Гилс. Традиційно по похороні відбувся поминальний обід.

Покійна залишила в глибокому смутку мужа Дена, дві дочки — Елен і зятя Давида і Кеті. Залишила також одну сестру Джині Кваснен та двох братів: Ореста і Бориса Фодчуків, залишила цілу громаду приятелів і колеґ по професії — учителів, які її любили і поважали.

Хай канадська земл буде їй легкою.. Вічна їй пам'ять!

ПАМ'ЯТІ ДОРОГОЇ СЕСТРИ МАРІЇ

Марія Страшок, донька добре знаних піонерів — Степана і Катерини Леськів зі Спеден, Альберта, померла 2 вересня 1982 р. Лишила в глибокому смутку мужа Василя, двох синів — Тараса і Дениса в Едмонтоні, доньку Катрусю в Ванкувері, двох внуків і дві сестри — Галю Федорків і Стефку Шуберт в Едмонтоні.

Марія була учителькою, була одною з перших дівчат з околиці Спедден, що покінчила учительський курс і довший час учителювала в тій самій школі, де сама навчалася за дитячих років. Тут вона також навчала в українській школі співу та танців. Тут вийшла заміж за Василя Страшка і обидвоє учителювали в Спеден та провадили працю у всіх ділянках українського громадського життя. Коли 1932 року було зорганізовано відділ Союзу Українок Канади в Спеден, Марія, маючи тоді 16 літ записалася у членство відділу і була одною з основательок цього відділу. Тому що Марія знаменито володіла українською мовою, читала і писала, вона була першою секретаркою відділу в Спеден і була на цій позиції ввесь час свого побуту в Спеден.

На початках організації СУМК. Марія багато причинилася до її розвит-

УКРАЇНСЬКИЙ ВЕЧІР

не враження про нас і Україну.

Учасникам вечора, які приклали чимало зусиль, щоб відповідно приготуватись до виступу, залишився приємний спомин. Про цю незвичайну подію „Виндзор Стар" помістив допис „Heart and Soul of the Ukraine" зі знимками, а Виндзорський Відділ Освіти має записаний концерт на фільмовій стрічці. **Л. Л.**

ку служила в Окружній Раді і була головою відділу СУМК в Спеден.

1956 року родина Страшків прибула до Едмонтону, де Марія вписалася до відділу при Катедрі Св. Івана і почала брати активну участь у праці при відділі: в ч и л а в недільній школі, але не довго, підупала на здоров'ї і на жаль мусіла покидати працю, якою любувалася і тішилася ще з молоденьких літ.

Багато труднощів Марія перебороля у своїм житті, але вкінці хвороба, яка нищить багатьох людей і молодих і старших, переборола її, і на 65-тім році життя вона відійшла у вічність.

Марія дуже вірила в Бога, не було такого дня щоб вона не молилася до Нього. Віримо, що Всевишній забрав її до Себе і оселив її душу там, де всі праведні спочивають.

Дорога Сестро, ми ті, що любили тебе, ніколи не забудемо.

Галя Федорків

БЛ. П. МАРІЯ КОЗАК
Торонто, Онт.

У п'ятницю, 17 червня 1983 р. в Торонто відійшла у вічність на 93-му році життя бл. п. Марія Козак.

Народилася вона 1889 р. в селі Сенків, пов. Заліщики, Західня Україна в родині Семена Саранчука і Василини Підгірних і 8-річною дівчиною разом з батьками, та молодшими від себе, одним братом і двома сестричками, прибула до Канади.

Поселилась родина на фармі в околиці Стюартбирн в південній Манітобі. Батько покійної, Семен Саранчук був довголітним дяком на Україні і в Канаді. З тих піонерських часів Марія написала свої спогади, які були поміщені у журналі „Промінь" в 1971 році.

Марія молодою вийшла заміж за Атанасія Козака і оселися на фармі в Толстой, Ман. Коли побудовано Українську Православну Церкву і Український Народний Дім, Марія з своїм мужом стали членами. У Народнім Домі провадилась культурна праця, в якій Марія брала активну участь. В аматорському гуртку, у виставах Марія завжди виконувала головні ролі.

В 1928 році родина Козаків залишила фарму і перенеслася до Вінніпеґу .Тут громадське життя було вже в повнім русі і Козаки стали членами церковної громади Собору Св. Покрови, Марія вписалась до жіночого товариства і була активною як секретарка, співала в хорі, брала участь в аматорському гуртку в якому режисером був Семен Ковбель.

В 1937 році Марія стала членкою жіночого т-ва ім. Ольги Кобилянської при Укр. Прав. Церкві Св. Михаїла у Вінніпезі і виконувала там обов'язки рекордової секретарки, цікавилась ширшим громадським рухом, як з'їздами, в часі війни працювала у Червонім Хресті, висилала посилки воякам. Була мисткинею у вишиванні, не одну річ вишила для церкви.

1962 року Марія із дочкою Олею перенеслася до Торонта. Тут вже стали членами Катедри Св. Володимира як також членами Союзу Українок Канади, відділу ім. Княгині Ольги.

Похоронну П а н а х и д у відправив прот. Юрій Ференсів в понеділок, 20 червня ц. р. в похоронній каплиці „Кардинала", а у вівторок перенесено тіло до Катедри Св. Володимира, Бетурст вул. в Торонті, де відбулась похоронна відправа, звідти тіло покійної поховано на Йорк цвинтарі. Труноносцями були п'ять синів, Петро, Антоній, Мирослав, Михаїл, Володимир і внук Данило — син Петра з Вінніпеґу.

Покійна Марія залишила у глибокому смутку дві доньки — Анну Новак в Міннеаполіс і Олю в Торонті, 5 синів — Петра у Вінніпеґу, Антона у Мирослава у Ванкувері, Михайла у Лос Анджелес і Володимира у Торонті, 3 сестри — Василину Годжес і Катерину Саранчук у Вінніпеґу ,Агафію у Ванкувері і одного брата, Стефана Саранчука в Вінніпеґу, 15 внуків, 19 правнуків, 3-ох праправнуків та ближчу і дальшу родину.

Вічна їй пам'ять!

* * *

ПОДЯКА

Висловлюємо щ и р у подяку прот. Юрієві Ференсіву за похоронні відправи, усім прибулим до похоронної каплиці, щоб віддати останню прислугу покійній.

Дякуємо членкам відділу Кн. Ольги при Катедрі Св. Володимира в Торонті і сестрицям при церкві Св. Покрови на вулиці Лідс за відвідини нашої мами під час її недуги.

Складаємо щиру подяку господареві тризни п. Павлові Котові за переведення поминального обіду і всім, хто чим будь причинився під час похорону.

Родина

БЛ. П. ТЕКЛЯ КЛЕМЕНКО
Мелфорт, Саск.

Ділимось сумною вісткою, що з Волі Всевишнього, по довшій недузі, відійшла на 96 році життя ще одна піонерка — Текля Клеменко — упокоїлась 29 грудня 1982 року в Мелфорт Юніон госпиталі.

Текля народилась 5 травня 1886 року в с. Козярі в родині Гафії і Богомила Вавринюків. До Канади Текля приїхала молодою дівчиною до сестри Євдокії і шваґра Семена 13 вересня 1913 року в околицю Ратнер, тепер Ґронлид. Того самого ро-

(Докінчення на стор. 26)

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА
ВІДДІЛ ПРИ СОБОРІ СВ. ІВАНА

Річні збори відділу відбулися в неділю 12-го грудня 1982 р. в присутності 76-ох членок. Голова відділу, пані Філія Кругляк, відкрила збори і попросила до молитви настоятеля громади, митр. прот. Д. Лучака. За цим слідував спів гимну Союзу Українок — „За нами сестри", хвилиною мовчанки вшановано пам'ять покійних членок: Параню Мендрик, Ольгу Сулиму, Анну Пасічну, Параню Сліпчук та Марію Страшок. Отець Лучак привітав присутніх членок та дав признання усім за велику працю для Церкви-громади та побажав успіхів в майбутньому.

Збори перепроваджувала голова, пані Філія Кругляк, секретарювала добр. Юстина Лучак. Після прочитання й одобрення минулорічного протокола, приступлено до звітів.

Голова, пані Ф. Кругляк, подякувала зарядові та комітетам за співпрацю та взагалі всім членкам за успішну працю у відділі. На протязі року відбуто 9 місячних зборів і 10 засідань екзекутиви. В минулому році голова учащала на різні збори, включаючи збори управи катедральної громади та бувала присутня на різних засіданнях комітетів відділу. Повідомила, що до відділу в цьому році прибуло шість переходових та шість нових членок, а в цьому числі одна молоденька 20-літня членка. Старанням отця і добродійки Лучаків та пані Єлени Євчук, число учнів в Українській школі при Соборі значно зросло. При громаді заряджено кредитований урядом курс „Юкрейніян 10". При відділі працює велике число комітетів, які виконують працю в громаді й поза громадою. Голова згадувала працю цих комітетів та всім висловила щиру подяку.

Уступивша голова, панна Розалія Фарина репрезентувала відділ на дирекції Комітету Української Книгарні у Форт Едмонтон Парку і служила, як членка, на управі відділу КУК в Едмонтоні, брала активну участь у всіх імпрезах влаштованих на користь побудови репліки Української Книгарні у Форт Едмонтоні та в імпрезах КУК.

Звіт 1-шої заступниці — Джеральдін Наконечної. Брала участь у всіх зборах заряду і відділу. У заступстві голови, вона керувала одними зборами, та заступала голову на 4-х засіданнях різних комітетів та на Святі Православія. Учащала на збори оселі „Барвінок". Постійно працює в комітеті Молодшого Відділу СУМК. Друга заступниця, пані Василина Леськів, відповідала за похоронні й поминальні обіди, яких було 23.

Четверта заступниця Докія Корпан, відповідала за різні підприємства. При помочі членок місячних комітетів, вона послужила на таких імпрезах - прийняттях: 13 весільних обідів, 6 парафіяльних обідів та Йорданську Святу Вечерю, 4 громадських забав, 8 бенкетів, 2 золоті ювілеї подруж, 2 соціяльні вечорки з перекускою. Разом 35.

Секретарки — рекордова, добр. Ю. Лучак, кореспонденційна — Марія Лазарук, заст. секретарок — Наталія Базюк. Зарекордовано 9 місячних зборів, 10 сходин екзекутиви і річні збори. На зборах прочитано обіжники Централі, Пров. Екзекутиви, Гузею в Саскатуні, листи, картки подяки, тощо. Написано ряд листів, карток.

Звіт касирки Катерини Гарасим: З 1981 року в касі залишилось — $38,833.62. Прибутки за 1982 р. — $87,855.09. Видатки за 1982 р. — $79,127.31. В банку о с т а л о с ь — $47,561.30. Найбільший прихід це з підприємств, що включало подавання страв, принесло $75,814.32. Зроблені такі головні пожертви:

На Катедру Св. Івана $35,000.00, Музейну Фундацію С.У.К. $2,000.00, Фонд ім. Н. Кобринської С.У.К. — $500.00, Фонд Української Православної Молоді — $1,000.00, Фонд Св. Володимира при Консисторії — $1,000.00, для Школи гри на бандурі — $1,000.00, на Колегію Св. Андрея — $1,000.00, СУС Фундацію $1,000.00, на потреби садочка — $310.00, для студентів на „Селі" та на курсах в Інституті П. Могили — $675.00, Степендійний фонд Пров. Управи — $100.00, на фонд Західньої Єпархії — $500.00.

Звіти комітетів:

Членський — Леона Фарина-Бриджес. Вислала листи запрошення до членства в Союзі. Зорганізувала членський чай і членський вечірок. В 1982 у відділі було 279 членок. Записалось до відділу 13 нових й передових членок. Видано новий адресар відділу. Встатковано нову систему збирання вкладок.

Ювілейний — Емілія Рипка. 56-та річниця відділу відбулася 29-го серпня 1982 р. За 25-річну працю при нашому відділі вшановано Ольгу Ганночко, Фівоню Пелех, Параску Довганюк, Галю Ґрекул, Анастасію Сенів, Марію Страшок, Катерину Істон, Василину Мельник (переходова членка).

За 50 років приналежности до С.У.К. були відзначені наступні: Анна Ґрегорі, Анна Токарик, Анна Ґорецька, Параня Саламандик, Василина Леськів, Анна (І.) Данилович,

---

БЛ. П. Т. КЛИМЕНКО

ку Текля вийшла заміж за Андрія Вахняка. Бог поблагословив їх одною дочкою. 1918 року чоловік Теклі Андрій помер на тиф. 1919 року Текля вдруге одружилась з Юрієм Клеменком. Тут у Ґронлид вписуються в члени церковної громади, де вкладають багато активної праці. В 1947 році перебралися на п о с т і й н е до Принц Альберт, а 1955 р. переїхали і поселились у Мелфорт, Саск. 1959 року упокоївся Теклин чоловік Юрій, а вона проживала тут до кінця свого життя.

Похоронні відправи відслужили о.о. Т. Крочак і С. Зузак, як у похоронним заведенні у Панахиді, то так і в українській православній церкві Пресв. Діви Марії похоронну Службу Божу. Під час похорону співав місцевий церковний хор. Присутні на останньому прощанні склали нев'янучий вінок на Колегію Св. Андрея. Тіло пок. Теклі спочило на цвинтарі коло церкви у Ґронлид.

Покійна залишила у щирому смутку дочку Анну Петрів, зятя Володимира, дві внуки — Наталю Антонічук і Галю Ґродзінську з родинами, сестру Осадчук в Кірклєнд Лейку, дальшу родину і багато приятелів.

Дочка Анна і зять Володимир склали $20.00 на прес. ф о н д журнала „П р о м і н ь", $30.00 на вироблення кліші.

Анна (П.) Данилович, Марія Шевчук, Рахиля Скакун, Марія Ковальчук і Дарія Янда. Концеркову програму виконав хор старших громадян при Катедральному Соборі Св. Івана. Соціяльний комітет подав перекуску.

Архіви — Анна Особа. Зарекордували точну листу усіх відбутих підприємств у відділі за останній рік.

Добродійний комітет — Параня Калет. Комітет вислав квіти 10 хворим членкам. Привітали 3-ох осіб окремим „вечірком". Приготували й подали перекуску мешканцям у „Мегуґен Норсінґ Гом", після відслуження Вдячного Молебня, 2 рази. Також навідались до пацієнтів по різних лічницях Едмонтону з роздачею свіжих овочів для них. Підчас Великодні Свят також відвідано, як старших так і хворих по лічницях з поданням освячених кошиків, писанки та овочів. Приготовили обід для старших громадян громади Св. Івана. Розвозили багато книжок, часописів та іншої літератури по лічницях. Відвідали добр. М. Хом'як та добр. М. Лакусту в їхніх нових резиденціях. Вислано пожертви в сумі $1,000.00 для потребуючих міста Едмонтону. Відвідав Комітет членів по лікарнях, старечих домах та в приватних домах.

Церковний комітет — Галя Ґрекул. Комітет відповідає за прикрасу Катедри і за квіти. Також висилає квіти до Владики і до Катедральних священиків в часі Різдва та Великодня. Спільно з іншими громадами міста Едмонтону комітет заряджує чай в резиденції Владики Бориса. У Вербну Неділю комітет зібрав $740.12 на прикрасу Катедри.

Комітет Садочків — Доня Ковалишин. Дітей у садочку було 23. Учительки — Оксана Енселин, Орися Цьона, Маріянна Маковська. Діти вітали Св. Миколая та виступали з різними піснями. Діти виробляли всякі ручні праці і в приготовці до Великодня пекли пасочки, писали писанки, які гарно вложували до кошиків та брали до церкви для освячення. Навчальний рік закінчено концертом.

Старший відділ СУМК — добр. М. Лакуста. Сходини відбувались кожного четверга по вечірніх годинах. Сумківці їздили на Зимову зустріч до Келґарі, брали участь у Весняній зустрічі у Ванкувері та в семінарі для надзірної ради.

Молодший відділ СУМК — Павлина Мудра. Сумківці мали різноманітну програму. Було влаштовано доповіді, висвітлено прозірки з св. Таїнства Хрещення, писання писанок, печиво пасок, співу, ручна робота та інше. Колядували для потреб Катедри, продавали квіти в День Матері.

Соціяльний комітет — Катерина Гавриш. Комітет відповідав за 5 чайних прийнять.

Бібліотека — Емма Верхомин. Доглянено визичення книжок і журналів. Оправлено річники „Променя", включаючи роки 1977 до 1981.

Музейна Фундація — Ольга Ганночко. Робила заклики на цей фонд і зайнялась продажом розігравкових книжок. Передала до музею $1,820.00 що членки відділу жертвували на музей. Відділ вислав пожертву в сумі $2,000.00.

Місцева Жіноча Рада — Марія Косташ. Учащала на збори Жіночої Ради 6 разів. Приготовила звіт діяльности нашого відділу. Прийняла пост кореспонденційної секретарки Жіночої Ради.

Почесні членки — Софія Гриник. Відійшло у вічність 3 почесні членки в 1982 році.

Ювілейна книжка — Софія Гриник. Є на складі 524 книжки.

„Промінь" — Наталя Дептух. За рік вислала $936.00 до „Променя" з передплат, а $109.00 пожертв. Влаштовано чай на користь „Променя" спільно з освітнім комітетом, що відзначено з нагоди Свята Книжки.

Осінній баль — Маріянна Маковська. З нагоди проголошеного Року Української Православної Молоді в Канаді відбуто в листопаді баль „дебютанток", в часі якого усіх „дебютанток" було представлено. Господарем балю був п. Дмитро Маковський. Комітет складається з молодших членок відділу.

Протокол архіву — Іванна Дженис. Упорядковано переклади протоколів і приготовлено до машинописання.

Мистецтво — Анастасія Сенів. Відбуто два курси — лекцій вишивання. Інструкторка: А. Ємська.

Школа гри на бандурі — Марія Прокопів. 12 студентів, побирали лекції гри на бандурі. Інструкторка Христя Чернецька.

Українські танці — Єлена Євчук. У навчальному році було 57 студентів. Школа мала успішні концерти та брали участь в різних підприємствах в громаді і по провінції. Відбули курси вишивання для батьків до приготовлення українських строїв.

Управа на 1983 рік: голова — Філія Кругляк, уступивша голова — Розалія Фарина, заступниці голови: Джеральдина Наконечна, Василина Леськів, Докія Корпан, Параня Калат, рекордова секретарка — добр. Юстина Лучак, кореспонд. секр. — Марія Лазарук, заст. секретарок — Наталія Базюк, касирка — Катерина Гарасим, заст. касирки — Єлена Шарабун. Контрольна комісія — Наталка Фарина, Луїса Феняк і Надія Николин.

Голови комітетів: Ювілейний — Леся Івасюк, Архіви — Анна Особа, Добродійтий — Єлена Євчук, Церковний — Галя Ґрекул, Рідно-шкільний — добр. Юстина Лучак, Садочок — Доня Ковалишин, Молодший СУМК — Павлина Мудра, Старший СУМК — добр. М. Лакуста, Членський — Леона Фарина-Бриджес, Культурно-освітний — Фіона Пелех, „Променя" — Наталка Мельничук, Бібліотеки — Емма Верхоми, Місцева Жіноча Рада — Марія Косташ, Почесних членок — Софія Гриник, Маєтковий — Вайолет Гавалешко, Осінний баль — Галина Єринюк, Маріянна Маковська, Ювілейна книжка — Софія Гриник, Дитячі ясла — Леона Фарина-Бриджес, Протокол до архіву — Іванна Дженис, Мистецтво — Анастасія Сенів, Школи гри на бандурі — Марія Прокопів, Харитативний — Надія Боднар, Соціяльний — Катерина Гавриш.

Голови Місячних комітетів: П. Калат, С. Ортинська, О. Камінська, О. Козуб, А. Юрчак, А. Скуба, Ф. Романчук, Н. Фарина Е. Рипка, К. Сулима, К. Гобден.

По закінченню зборів, голова катедральної управи, п. Віктор Наконечний щиро привітав відділ і запросив на смачну вечерю, яку приготовили члени катедральної управи.

Отець Лакуста зложив привіт і закінчив збори молитвою.

Добр. Юстина Лучак,
рекордова секретарка

ВЕҐРЕВИЛ, АЛЬБЕРТА
ВІДДІЛ ІМ. СВ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Річні збори відділу С.У.К. ім. Св. Княгині Ольги у Веґревил відбулися у листопаді 1982 року. Збори почалися бенкетом, на який були запрошені також і чоловіки членок товариства, (всіх було понад 125 осіб). Після бенкету чоловіки мали свої місячні збори у горішній частині залі, а жінки на долині.

Голова жіночого т-ва пані Наталія Ґордей відкрила збори, привітала присутніх і попросила о. Ярослава Пука до молитви. Після вибору президії вшановано покійних членок. Предсідниця зборів попросила о. Ярослава Пука до слова. Отець привітав збори в імені громади, побажав найкращих успіхів у праці для нововибраної управи та вказав на значення жіночого товариства у церковно-громадському житті. Після відчитання протоколу і затвердження його, голова здала звіт та подякувала комітетам за співпрацю. Вона сказала, що праця протягом року була велика, бо членки брали участь в усіх ділянках життя нашої громади: Ж і н о ч е т-во влаштувало Новорічну вечерю з Маланкою і танцями, котра відбувається що року у м. Веґревил з великим успіхом. Членки беруть участь у церковному хорі та в святі Тараса Шевченка. Наш відділ мав приємність гостити представницю Українського Музею з Саскатуну пані Савіцьку і пані Сенів з Едмонтону в справах Музею, де зібрано фонди на Музей. Вгощали студентів з Інституту Св. Івана, які приїздили з концертом. Відділ влаштовує щороку осінній базар, а також вгощає учасників базару перекускою. Відділ бере активну участь в Українському Фестивалі „ПИСАНКА". На фестивалі мають наші жінки свою виставку: кераміка, писанки, вишивки і печиво, а також провадять кантиною. Наш відділ бере щороку активну участь у святочній академії Тараса Шевченка, яку влаштовується громадно, а також вгощає учасників академії перекускою.

Відділ опікується Недільною і У к р а ї н с ь к о ю ш к о л а м и, молодшим СУМКом, який активний у церковно-громадському житті і бере активну участь у різних імпрезах м. Веґревил і поза містом в Альберті.

Праця відділу впродовж року була поважна, бо наші членки брали активну участь у всіх ділянках життя нашої громади. Здобували фонди для її розвитку: Влаштували 5 бенкетів, 5 весільних прийнять, 11 перекусок з різних нагод,, 5 похоронних обідів, видавали обіди і вечері на Фестивалі „Писанка", мали осінний базар і т. д.

Фінансовий звіт подала пані Віра Федорук. Прибутки $35,000.00, видатки — $27,000.00, того на церкву дали $8,000.00, на Музей у Саскатуні $500.00, на підтримку місцевого СУМК $270.00, на організаційний фонд С.У.К. $100.00, на журнал „Промінь" $50.00, на підтримку Народного Дому та інші витрати.

В Недільній школі навчалося 19 дітей, вчительками були молоді сумківки Джуена і Антоня Тріска, та Сенди Загарійчук. В Українській школі було 20 студентів, викладали лекції о. Ярослав Пук і Галина Мельничук. Шкільні діти брали участь у концертах Св. Миколая і Тараса Шевченка. Для української школи дають малі „ґренти" провінційний і федеральний уряди. Тому ми повинні плекати свою рідну мову починаючи від власної хати, церкви, через Рідну Школу. Наш відділ щороку винагороджує студентів у публічній школі тих, котрі вив'язуються і займають перше місце в українській мові.

До заряду на 1983 рік увійшли: уступаюча голова — Настасія Ґордей, нововибрана голова — Нелі Ткачук, перша заст. — Анна Солддан, рекордова секретарка — Марія Бабчук, кореспонд. секр. — добр. Анна Пук, касирка — Віра Федорук. До помочі зарядові були вибрані інші комітети: програмовий, соціяльний, відвідування ш п и т а л ю та старших членкинь, до кухні, номінаційний, референтки журналу „Промінь", школи і Надзірної ради СУМК та контрольна комісія.

На закінчення зборів уступаюча голова подякувала всім комітетам і членкам за співпрацю, а нововибрана голова зложила подяку за довір'я до неї і просила уступаючий заряд і членок помагати дальше для неї в нелегкій праці.

Анна Пук, кореспонд. секр.

ВІННІПЕҐ, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ

Річні збори відбулись 8-го грудня 1972, у Соборній авдиторії. Збори відкрила голова Віра Ковальчук і попросила о. д-ра І. Стуса провести молитву і до слова. Для переведення річних зборів покликано А н н у Шевель на предсідницю, і добр. Н. Стус на секретарку. Збори вшанували членок, які відійшли у вічність однохвилинною мовчанкою.

А. Шевель подякувала членкам за честь і приступила до переведення річних зборів. Урядниці і голови комітетів звітували про виконану працю за минулий рік.

Відділ відбув 10 звичайних засідань. У відділі є 35 членок, котрі крім праці у відділі, співають у церковному хорі, навчають у недільній і українській школах, і провадять працю з молодшим С.У.М.К.

На засіданнях читаємо обіжники від Центральної управи, Провінційної управи і Місцевої Жіночої Ради.

Впродовж року відбулись такі підприємства: спільна Свята Вечеря, підготовлена разом з сестрицтвом при Соборі, спільне Свячене і Храмове Свято Покрови Божої Матері. Підготовили перекуску після Великої Місійної Пасії у соборі, як також обід для церковного хору з Давфину, коли гостили у соборі.

Зарядили „смоґгесборд" на День невідомого вояка, влаштували Свято книжки, пані Л. Онуфрейчук виголосила святочний реферат. Відбули прийняття для членок відділу перед літним відпочинком. Влаштували Весняний чай. Підготовляли похоронні обіди і один поминальний обід. Гостили голову Центральної управи пані А. Звоздецьку. Гостили пані Марію Савіцьку від головного Музею в Саскатуні. Дали печиво і поміч на чай для К.У.К. як також на осінний Пров. з'їзд. Дали пироги на Ярмамарок, що філія музею зарядила. Купили потрібні знаряди до Соборної кухні, зарядили продаж печива у міській авдиторії. Підтримуємо карнавал — прихід з якого іде на літню оселю „Веселка". Зарядили два рази показ писання писанок у „Ґарден Сіті Мал", мали показну лекцію вишиття. Вислали 2 делеґатки на осінній Пров. З'їзд. Продавали білети на величаву розігравку. Купили морозильню до соборної кухні.

Наші фінансові зобов'язання: Даємо грошеву поміч на Собор; на „Промінь"; на Колегію Св. Андрея, на головний Музей у Саскатуні; на українську і недільну школи; заплатили бюджет до Централі.

У банку осталось з 1981 року — $2,294.03, прихід за рік 1982 $5,838.15, розхід за рік 1982 $5,288.72, осталось у банку — $3,523.46.

Склад управи на 1983 рік: уступивша голова Марія Кушнірик, голова — Віра Ковальчук, 1-ша заст. голови — Діяна Бабинчук, 2-га заст. голови — Галина Онуфрейчук, рекордова секр. — Василина Кутна, фінансова секр. — Емілія Луценків, кореспондентка — Валя Новзворда — англійська, кореспондентка — Анна Шевель — українська, культурно-освітна референтка — Анна Шевель, представниця до КУК — Галина Онуфрейчук, Стефанія Керелюк, Емілія Масло, представниця до Жіночої Ради — Стефанія Зітон, господині — Марія Кушнірик, Соня Пелех. Надзірна рада молодшого СУМК — Марія Банн. Відвідування хворих — Надія Окруско. Представниця до Музею — Галина Онуфрейчук. Телефон — Галина Химюк, Анна Стефанко, Катерина Шот. Прибрання авдиторії — Емілія Масло. Контрольна комісія — Соня Пелех, Докія Ребух ,Лілія Сороковська.

Василина Кутна, рекорд. секр.

ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ. ВІДДІЛ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

Річні збори відділу відбулись в неділю 26 січня 1983 року в церковній залі. Голова Марія Присунька відкрила збори, вітаючи 33 членки і гостей. Попросила о. прот. Павла Зміївського до молитви — відспівано спільно молитву „Царю небесний". Хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Предсідницею зборів уповажнено Марію Присуньку, секретаркою — Софію Мендик., членок: добр. Анну Зміївську і Ольгу Велику.

Звіти діяльности здавали членки управи. Голова Марія Присунька дала ширший звіт активности відділу. Відбулись традиційні: Йорданська вечеря, Великодне свячене, сніданок для дітей недільної школи по сповіді і Св. Причасті. Відбуваються випродажі поживи кожної п'ятниці. Відбудова парафіяльної кухні. Постарано нові занавіси на райські двері. Приготовано 3 поминальні обіди. відділ співпрацює із місцевим Комітетом Українок Канади і підтримує його діяльність.

Відбулись мистецькі імпрези: Свято Лесі Українки і нашої патронки Олени Пчілки, участь брали наші членки. Діти недільної школи й молодь бандуристи, двоє наших дітей було вислано на міжнародню річну відправу в міському городі. Відвідала наш відділ пані Савіцька, представниця Музею в Саскатуні. Побут її в нашім місті був успішний з огляду фінансового приватних осіб наших членок, як також наш відділ пожертвував $100.00 та закуплено квитки розігравки на $250.00 долярів і роздано членкам, що працюють в кухні. Влаштовано прощальний вечерок для наших довголітніх провідників-членів п-ва Василя і Анни Стасів, які виїхали на сталий побут до Торонта.

Членки брали участь в 25-літнім ювілеї п-ва Іллі і Орисі Яремчуків. Пан Ілля є головою громади Св. Володимира, Орися довголітня диригентка церковного хору. Нашою найкращою подією цього року був виїзд на посвячення нової церкви і візитації Владики Василія, до Су-Сейнт Марі. Ми виїхали громадно автобусом 46 осіб, а це: парох о. прот. П. Зміївський, церковний хор, хлопці вівтарної дружини, діти недільної школи, члени обох громад, Св. Володимира, Благовіщення Св. Діви Марії поїхали привітати закінчення великої і довголітньої праці малої громади. Наша Св. Володимирська громада причинилась пожертвою на цей гарний Храм Божий — $500.00. Висновок із нашої поїздки надзвичайно добрий. Обміна думок, заохота до дальшого громадсько-церковного життя.

Наші учительки недільної школи Соня Проданик і Зеновія Зміївська поза наукою нед. школи, приготовляють дітей до концертів: Св. Миколая, Лесі Українки, писання писанок, сповіді і Св. Причастя та інше, Пані Зеновія Зміївська є референткою „Променя".

Фінансовий звіт: прибутки з 1982 року — $20,984.25, розходи в 1982 році — $7,769.90, передано до громадської каси — $13,000.00, осталося в касі на 1983 р. — $214.35.

Нововибраний заряд на 1983 рік: Голова — Марія Присунька, 1-ша заст. голови — Варвара Бойко, 2-га заст. голови — Дарка Мендек, рекордова секретарка — Софія Мендик, фін. секр. — добр. Анна Зміївська ,касирка — Ольга Велика.

Комітети: мистецький — Зеновія Зміївська, Орися Яремчук, Соня Проданик, Марія Сторожук, Соня Клименко.

Реф. журналу „Промінь" — Зеновія Зміївська.

Відвідування хворих: Ольга Велика, Тереса Кулій і Анна Крак.

Делеґатки до місцевого відділу Комітету Українок Канади — Марія Присунька, С. Мендик.

Сестриці: Варвара Бойко, Дорка Мендек, К. Велика і Марія Дубек.

Софія Мендик, секр.

ВЕРНОН, Б. К. ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ

Річні збори жіночого т-ва ім. Кн. Ольги при церкві Успіння Пресвятої Богородиці відбулися 15-го грудня 1982 р. в церковній залі. Присутніх членок було 30.

Збори відкрила голова пані Зіння Тимчук, молитвою „Царю Небесний" ,і хвилиною мовчанки в пам'ять покійних членок. Пані З. Тимчук була також предсідницею зборів, а секретаркою пані Анна Буяр. Слідувало читання протоколу з минулих річних зборів, фінансовий звіт, та звітували членки управи і різні комітети. Голова, у своїм слові, склала щиру подяку всім комітетам та членкам за їхню так щиру працю та гарну кооперацію впродовж року.

Відбулося впродовж року 10 місячних зборів, одно засідання зарядy .На зборах читаємо обіжники і всю кореспонденцію від Централі і Провінційної Екзекутиви.

За рік наш відділ приготовив 11 похоронних обідів, спільне свячене, храмовий обід, Йорданську Святу вечерю, вечерю і чай підчас базару, вечерю підчас Міського Зимового Карнавалу. Помагали церковній громаді приготовити новорічну вечерю, як також обід після польового Богослужения. Мали випродаж великоднього печива і писанок. Видали одну вечерю на 75-ті уродини.

З освітньої праці вшанували день Лесі Українки, членки брали участь в святі Тараса Шевченка, влаштували Свято Книжки, мали пікник в честь Матерів з нагоди „Дня Матері", на котрім секретарка Анна Буяр прочитала доповідь. Наші членки

беруть участь в коляді. Влаштовуємо вечірки для писання писанок, вишивок, печиво калачів та пасок. Відділ робить виставку українського мистецтва у Музеї нашого міста, котрою займається комітет музею. Виставку міняють 4 рази на рік.

Робили показ писання писанок в одній державній школі. Посилали 2-ох делеґаток — Анну Буяр і Марію Попович на Провінційний З'їзд у Ванкувер. Опікуємось недільною школою.

Наш відділ вшановує своїх членок з нагоди їх 70-річних уродин, чаєм, тортом і дарунком. Вшанували наших двох членок, Василину Кучер і Катерину Ропчан, з нагоди їх 50-літнього ювілею подружжя, як також вшанували дарунком, 40-літній ювілей о. прот. Юрія і добродійки Туржанських. Членки пекли паски і розносили їх старшим перед Великоднем. Вибрані членки відвідують хворих пацієнтів у шпиталі і заносять їм квіти і картки. Також відвідують новоприбулих членів у їх домач і вітають їх маленьким дарунком.

Грошеві пожертви у 1982 р.: на місцеву церкву $5,000.00, на Фонд Св. Володимира $1,000.00, на місцевий шпиталь $700.00, для Окружної Ради $500.00, на „Український Голос" $500.00, журнал „Промінь" — $150.00, для танцювального ансамблю „Садок" $150.00, Фонд поборювання рака $50.00, на Фонд „Даєбітіс" $50.00, Пров. Музей в Ванкувері $50.00 і на Міжнародню Амнестію $25.00.

Постарали меблі і фіранки до парафіяльної резиденції на сум 2,575.00 долярів.

З 1981 р. осталось в касі $2,063.59, прихід в 1982 р. $13,724.74, розхід в 1982 р. $15,628.30, осталось в касі $160.03.

Управа відділу на 1983 рік: Уступивша голова — Марія Попович, голова — Зіння Тимчук, 1-ша заст. голови — Василина Кучер, рекорд. секретарка — Оля Страйкер, заст. секретарки — Соня Винничук, касирка — Марія Демко, заст. касирки — Розалія Федорак. Контрольна комісія — Йоанна Наконечна, Софія Князь, Велері Вахняк.

Привітальний і добродійний — Марія Сокол і Василина Кучер.

Бібліотека і Музей — Йоанна Наконечна, Велері Вахняк і Софія Князь. Мистецтво — Ангеля Сорочак, Антоніна Зазуля, Розаля Григірчук, Настасія Микитюк і Дейзі Токарик. Сестриці — Антоніна Зозуля, Наталка Чипезюк. Референтка „Променя" — Настасія Микитюк. Господиня — Параска Стефюк. Православна заля — Ольга Шумей. Багатокультурности — Велері Вахняк. Комітет кухонний та купна — Марія Демко, Ольга Шумей, Велері Вахняк .

Після закриття зборів членки відбули спільну вечерю у ресторані.

Оля Страйкер — секретарка

ОВКБУРН, МАН. ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 3-го листопада 1982 року в Українськім Народнім Домі. Збори відкрила голова Ґеня Матієшин молитвою, відтак хвилиною мовчанки вшанували членок, які відійшли у вічність. Предсідницею зборів була Анастасія Грицак, секретаркою Марія Старенька.

Слідували звіти заряду цілорічної діяльности. Впродовж року відбулося 100 місячних зборів, 1 засідання. Голова Ґеня Матієшин здала звіт з праці за минулий рік, як також дякувала членкам за їх співпрацю, яку вони виконували через цілий рік.

Кожного року під час Різдва членки ходять колядувати разом з членами церковної громади. Відвідали дім для старших з колядою і подарунком у Шов Лейк. Відсвяткували Тараса Шевченка разом зі сумківцями. Приготовили концерт для старших у Морлей Гавз у Шов Лейку.

Мали вечірки вишивання, та писання писанок під проводом Анастасії Грицак. Помагали сумківцям у їх „ворк шап", давали лекції печення пасок — Анна Баклащук і Марія Мануляк. Мали різдвяне печиво і весняний чай та продаж великодного печива і розігравку, спільне свячене, харчовий обід та спільну вечерю. Видали перекуску для старших в Морлей Гавз, які мали день своїх уродин. Продавали перекуску на двох акційних випродажах. Помагали сумківцям підчас їх святкування 50-ліття в листопаді.

Брали участь у Брендон Фестивалі „Веснянка", де мали виставу строїв, в збиранні давніх знимок та вишивки, давали лекції українських вишивок.

Наш відділ влаштував відзначення 4 членок за їх заслуги за 50 років, 5 членок, що заслужили 25 років при організації С.У.К.

Членки відділу вітали голову Музейної Фундації пані Марію Савіцьку. Святкували День Подяки і Свято книжки. Відвідували хворих членок у лікарнях і по домах. Вислали делеґатку на Провінційний З'їзд до Вінніпеґу. Ми даємо градуаційні нагороди для студентів.

Виконали різні зобов'язання до Ценралі та склали пожертви на такі цілі: Музей $200.00, $100.00 на калік до Морлей Гавз, $50.00 на Лінех Белл Лодж у Вінніпеґу, $500.00 на Народний Дім, $300.00 на церкву, $45.00 на „Промінь", $80.00 для студентів. Орг. фонд, стипендійний фонд.

Приходи у 1982 р. $3,417.79, розходи $2,184. 34. Осталось у касі — $1,233.44.

Заряд відділу на 1983 рік: голова — Ґеня Матієшин, заст. — Марія Старенька, рекорд. секретарка — Анна Баклащук, касирка — Анна Друль, фін. секр. — Магда Матійовська; господині — Марія Мануляк, Розалія Свіцька, Марія Бородій і Марія Мельник. Ком. хворих — Марія Мельник, Галя Ваврик і Филис Туткалюк. Контрольори: Катерина Швалюк, Розалія Свіцька і Марія Бородій.

Анна Баклащук, рекорд. секр.

ДАВФИН, МАН. ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися в неділю по полудні 28 листопада 1982 р. в українській православній авдиторії в присутності 40 членок.

Збори відкрила голова відділу Розалія Грицай. Привітавши членок, попросила о. прот. Є. Труфина до молитви. Предсідницею зборів обрано Марію Андрейчук а секретаркою Марію Тузик. Хвилиною мовчанки вшановано покійних членок.

Прочитано протокол з останніх річних зборів. Опісля звітували членки заряду, голови комітетів, референтка журналу „Промінь" і реф. членства. У відділі є 80 членок, між ними 12 почесних. По закінченню звітів, голова відділу висловила подяку і вдоволення з пророблені праці на протязі року і подякувала за кооперацію.

Діяльність відділу: В січні членки відвідали пацієнтів в Персонал Кер Гом зі святочною вечерою і програмою. В лютому вшанували поетесу

Лесю Українку. Відзначено п. Анну Мазур почесним членством, а Анну Бегун за 25-літню приналежність до Союзу Українок Канади. В березні взяли участь в концерті Т. Шевченка. В квітні влаштували базар і чайне прийняття, продавали традиційне великодне печиво. Мали два рази випродаж вживаної одежі. В червні відвідали пацієнтів в старечому домі св .Павла з перекускою і програмою. Відбули піврічні збори. Мали продаж печива. Помагали в Давфинському Українському Фестивалі. В жовтні відзначили Свято Книжки, короткою програмою і перекускою після місячних зборів. Переведено збірку на журнал „Промінь". Взяли участь в 10-літнім ювілею Української православної авдиторії. В листопаді гостили голову Музейної фундації з Саскатуну, пані Марію Савіцьку. Взяли участь в Манітобськім Провінційнім З'їзді. Делеґаткою була Оля Кізь, голова відділу Розалія Грицай брала участь у панелі, Марія Андрейчук, як окружна представниця, а Марія Білоус заступала Централю С.У.К. як організаційна представниця. Анна Поздел з дорадчої ради СУМК і її доня Бренда, голова СУМК. Були також інші гості з Давфину на з'їзді.

Проєкт закінчений в 1982 р.

Довший час наш відділ збирав випробувані приписи від членок, з пляном видати куховарську книжку. Вибрано комітет, до котрого ввійшли Оля Кізь — голова, члени комітету, Марія Білоус, Марія Андрейчук, Анна Швець і Марія Ґорчинська. В грудні наша книжка вийшла з друку. В ній є добрі традиційні українські і загальні приписи. Добре продається з чого ми задоволені.

Пожертви: на місцеву церкву — $500.00, на українську прав. авдиторію — $300.00, на Музейну фундацію в Саскатуні — $370.00 також продали квитки на розіграв Музею на $353.00, для Батьківського Комітету, що опікується навчанням української мови в державній школі — $100.00, на журнал „Промінь" — $90.00, добродійні пожертви — $168.00, інші видатки — такі, як кошта делеґаток на з'їзд, організаційний і стипендійний фонди і т. п. — $1,534.24.

Заряд на 1983 рік: уступивша голова — Т. Шовдра, голова — Р. Грицай, перша заст. — Анна Скакун, друга заст. — Анна Чайковська, рекордова секретарка — М. Білоус, заступниця секр. — А. Швець, касирка — О. Кізь, корсеп. секр. — Е. Шевчук, заст. — М. Андрейчук, реф. журналу „Промінь" — М. Білоус.

Програмовий комітет: Анаст. Дроздович — голова, добр. Е. Труфин, П. Рубашевська, А. Козак, М. Годована, Ю. Бучій. Комітет кухні: Ю. Симчич, Анеля Евусяк, Е. Шевчук, Аделя Росоловська, М. Костишин, К. Дикун. Телефонічний комітет: А. Клапоущак, П. Рубашевська, Р. Журковська і А. Кейко. Преса і радіо — Леона Гром. Членство: Т. Шовдра. Бібліотекарки: Х. Присяжнюк, Є. Шевчук і Т. Шевчук. Відвідувачки хворих: А. Бегун і Е. Гаврилюк. Контрольна комісія: Мих. Ковальчук, Л. Гром, Михаліна Кирилюк.

Збори закінчено відспіванням гимну Союзу Українок Канади.

Марія Білоус, секр.

СТИРДЖЕС, САСК. ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 6-го грудня 1981 року в церковній залі. Присутніх на зборах було 24 членки і 4 гості. Збори відкрила голова Софія Бурим відспіванням молитви „Царю Небесний". Вшановано пам'ять покійних членок відділу і членів громади тихою молитвою. Голова подякувала членкам за їх щиру співпрацю з нею підчас року. Наш відділ складається з 31 членок з яких одна упокоїлася.

В протязі року відбулося 9 місячних зборів, 2 місяці літньої перерви і кілька спеціяльних сходин. Спочатку року членки ходили колядувати разом з членами громади. В травні підчас посту відбулася Місія, на яку членки прилагодили перекуски. Влаштували продаж великоднього печива, писанок і чайне прийняття; храмовий обід. приготовили перекуску на два похорони, два поминальні обіди, одну перекуску та одну вечерю в пам'ять покійних. Подали поміч на двох „шаверс" для дочок членок відділу і на одній весільній забаві. Осінний чай і випродаж печива і ручних робіт відбувся успішно. Святкували День Подяки службою і освяченням овочів і городини і подали спільну вечерю. Продавали білети з Музею і мали свою розіграв ку на речі подаровані членками.

Членки придбали новий килим до церкви і постарали матеріял на перероблення столів в залі. Також було зроблено місце в кухні й вставлено холодільник і меншу шафку коло холодільника.

Членки пожертвували багато речей до кухні через минулий рік. Сестриці і членки дбали про чистоту в церкві й залі, почистили в часі після перероблення в залі і перед храмовим святом. Членки зложили жертву в сумі $50.00 на ціль каліків підчас „Телемірака" і беруть участь у кампанії на всілякі добродійні цілі. Комітет посилав картки членкам і членам в шпиталях, відвідували хворих і посилали картки співчуття і вінки спільно з громадою.

Відділ виповнив свій буджет на 1981 рік і пожертвував на слідуючі цілі: церковній громаді —$1,000.00, стипендійний фонд в Колегії Св. Андрея — $600.00, як поміч виповнен-

БЛ. П. АННА СТРЕНАТКА

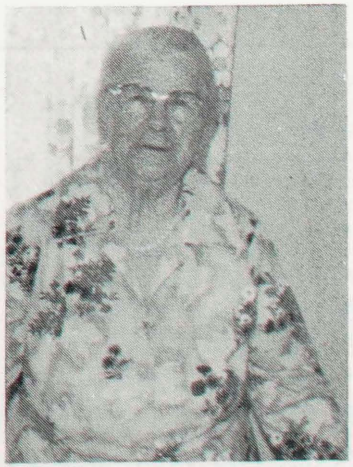

Дня 12 грудня 1982 року, у шпиталі в Реджайні, упокоїлась на 87-мім році свого трудолюбивого життя бл. п. Анна Стренатка з Розбурн. Ман. Похорон відбувся в Розбурн в церкві св. Іллі й похована вона на православному цвинтарі.

Покійна Анна залишила численну родину: 8 синів, 3 дочки, 31 внуків і 22 правнуків. Була вона щира для своїх дітей. Була вона теж щира і свідома членка Союзу Українок Канади.

Спи спокійним сном наша дорога мамо, бабуню і прабабуню та для членок Союзу Українок дорога приятелько. Вічна їй пам'ять!

Домка Українець

Довкола дому

Стефанія Кульба

ХЛІБ З ЧАСНИКОМ

⅓ горнятка масла
1 - 2 зубці часнику
½ горнятка втертого жовтого сира
2 ложечки дрібненької зелені з петрушки

Розтопити масло додати втертий часник і сир та добре все разом вимішати. Порізати свіжий хліб — (French bread) в кусники навскоси але не перерізуючи шкірки зовсім, та посмарувати приготовленим маслом кожний кусник з обох боків. Завинути в алюмінійовий папір та запекти в гарячій печі при 375 ст. яких 20 до 25 хвилин. Подавати гарячий.

— — —

МІШАНА ЯРИНА

1 пушка мішаної ярини —
2 стручки селери
1 великий квашений огірок
1 ложка майонез —
Mixed Vegetables
Salad Dressing/Miracle Whip

Відцідити рідину з ярини; покраяти в дрібну кістку селеру і квашений огірок. Все разом легко вимішати і заправити доброю ложкою майонезом. Виложити на листки зеленої салати. Прибрати оливками і скибками зварених на твердо яєць.

Печена качка

Почищену качку натерти середину сіллю і начинити начинкою, яку подаємо: 6 горнят ½-цалево нарізаного хліба, 1 горня покраяної салери, 1 горня ананасу, ½ горнятка посічених волоських оріхів, 2 ложечки соли, 1½ ложечки паприки, ½ горнятка топленого масла, 3 яєць розбитих. Усе це змішати і начинити качку. Положити качку грудьми догори у розкритій бляшці. Качку (свійську) пекти 30 хвилин від фунта в температурі 375 до 400° ф. Качку добре поливати час від часу помаранчевим соком змішаним з товщем, що є на дні бляшанки. Качку поливати в годину перед її спеченням. Подавати на стіл з різною, кому до вподоби яриною.

— — —

SWEET AND SOUR CABBAGE

1 red cabbage
2 cooking apples, peeled, cored and thinly sliced
2 onions — thinly sliced
salt and pepper
2 tablespoons sugar
1 parsley sprig
1 bay leaf
½ teaspoon dried thyme
2 tablespoons port wine
2 tablespoons wine vinegar

Shred the cabbage after removing the hard stalk. Put the cabbage into a casserole in alternating layers with the apples and onions. Season each layer with salt, pepper and sugar. Put the herbs in the middle layer. Pour the port and vinegar over and cook, covered in low oven, 300° for two hours.

— — —

ZUCCHINI WALNUT CAKE

2 cups sugar
1 cup oil
3 large eggs
1 tbsp. cinnamon
1 tsp. baking powder
1 tsp. baking soda
1 tsp. vanilla
½ ground ginger
½ tsp. salt
3¼ cups flour
3 cups zucchini — shredded (3 medium)
1 cup walnuts — chopped

Combine all ingredients except for flour, zucchini and walnuts. Beat for 2 minutes. Fold in flour untill well blended. Fold in zucchini. Fold the walnuts into the batter and mix well. Grease a large bundt pan and bake on the centre rack of a preheated 325° oven for 1 hour 15 minutes.

ня громадою; на „Промінь", Інститут П. Могили, канцелярний фонд Централі.

Касирка Юлія Новик прочитала фінансовий звіт. Прихід за 1981 рік — $3,586.67, розхід — $2,838.32, перенесено з 1980 року — $3,359.30, остається в банку — $4,165.95.

Предсідницею зборів була Ольга Михалюк, писаркою Марія Жук, звіт з минулих річних зборів прочитала секретарка Стефанія Іванів.

Управа відділу на 1982 рік: Софія Бурин — голова, Ольга Михалюк — заст. голови, Стефанія Іванів — секретарка, Марія Михалюк — заст. секретарки, Юлія Новик — фінанс. секретарка. Марія Жук, Савеля Василинчук, Анна Семищук — контрольна комісія; Петруня Ґолда — голова комітету до кухні; Петруня Ґолда Настя Жлут, Марія Загарія — добродійний комітет.

В нашім Гаєськім окрузі відбуваються релігійні виклади, котрі почалися в 1980 році за ініціятивою пароха округа о. Євгена Стефанюка. Також учимося народних пісень і виступали з концертом в свято Тараса Шевченка. Мішаний хор всіх ближчих громад котрих було п'ять учащають і подають поміч в співі підчас Богослужень. Велике число громадян були учасниками на цих лекціях і дуже були задоволені з того, що вони навчилися.

Пані Бурим в своїм кінцевім слові окремо подякувала касирці, секретарці, і комітетам за їх пильні виповнення завдань і всім членкам і членам громади, котрі в який-будь спосіб причинилися і допомагали жіночому відділові виконувати свою працю.

Господареві п. Іванові Кінащукові належиться подяка за огріття і догляд в церкві і залі і невідмовну працю через цілий рік.

Стефанія Іванів, секр. від.

ПРОГРАМА XIV КОНҐРЕСУ КОМІТЕТУ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

п'ятниця, субота, неділя і понеділок,
7 - 10 жовтня 1983
„Вестін" готель, Вінніпеґ, Ман.

КЛИЧ КОНҐРЕСУ: **„ШАНУЙМО МИНУЛЕ ЗА КРАЩЕ МАЙБУТНЄ!"**

П'ятниця, 7 жовтня 1983:

10.30 рано — Пресова конференція
1.00 — 10.00 веч. — Реєстрація
8.00 — 10.00 веч. — Відкриття — президент, прапори, славні і молитва, привітальне слово президента, присвята з нагоди 50-ліття Голоду в Україні, привіти — провінції, міста, відділу КУК, організацій. Вибір предсідника, заступників предсідника, секретарів, прийняття програми і правильника Конґресу. Вибір Комісій: Верифікаційної, Номінаційної, Фінансово-бюджетової і Резолюційної.

Субота, 8 жовтня 1983.

8.30 рано — Зложення вінка перед пам'ятником Т. Шевченкові
8.30 — 4.00 по пол. — Реєстрація
9.00 — 9.45 — Звідомлення екзекутивного директора і голів комісій
9.45 — 10.00 — Звіт контрольної комісії
10.00 — 10.20 — Звіт статутової комісії
10.20 — 10.40 — Програмова доповідь
10.40 — 12.30 — Запити, вияснення і дискусія
12.30 — 2.00 — Обід
2.00 — 3.30 — Шкільництво — зреферування: Рідні школи, провінційні двомовні школи
3.30 — 4.30 — Звіт — Український комітет суспільно-громадського розвою степових провінцій
4.30 — 5.00 — Звіт Шевченківської Фундації
6.30 — Бенкет

Неділя, 9 жовтня 1983:

Рано — Участь в Богослуженнях, праця комісій
1.00 — 5.00 — Маніфестація відзначення 50-річчя Голоду в Україні, якою заряджує Відділ КУК Вінніпеґу:
1.00 по полудні — Збірка на площі св. Павла, Кеннеді й Елліс Аве.
1.30 — Молодь і організації ведуть похід з прапорами. Зложення вінків перед сенотафом, продовження походу до будинку легіслятури.
2.15 — Спільна панахида
2.3.0 — 4.00 — Слово українських церковних ієрархів, представників урядів і прочитання проклямацій
4.00 — Доповіді. Славні
8.30 — Інсценізація Драматичного Гуртка „Заграва" (Торонто) — концертова заля століття

Понеділок, 10 жовтня 1983:

9.00 — 10.30 — Звіти: Суспільна Служба Українців Канади, Канадська Українська Іміґраційна Служба, Комітет Українок Канади.
10.30 — 12.30 — Звідомлення Номінаційної Комісії, вибір Екзекутиви, Президії і Контрольної Комісії — Відчитання і прийняття резолюцій
12.30 — 2.00 — Обід Подяки — промовець суддя В. Тарнопольський
2.00 — 3.00 — Інсталяція новообраного проводу КУК — Вручення Шевченківських медаль — Молитва і закриття конґресу — Славні

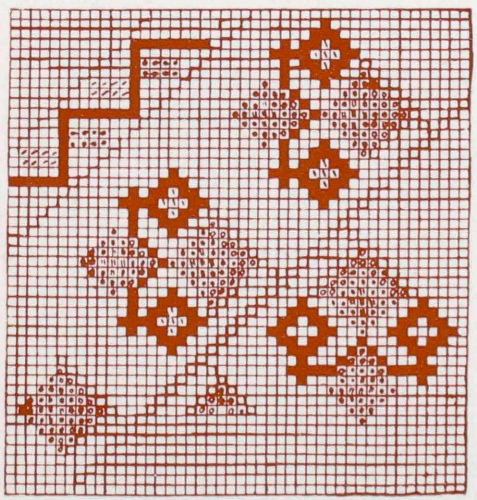

Скісний взір до рукава жіночої сорочки
Краски: □ — чорна, ○ — жовта, ○○ — цегляста, || — синя, // — зелена.

ДРІБКУ УВАГИ ЖУРНАЛОВІ

Разом з осіннім сезоном праці у відділах просимо присвятити дрібку уваги журналові „Промінь".

1. На місячних зборах пригадуйте членкам про вплату за журнал. Минулого місяця пошта у Вінніпезі офіційно провірила наш цілий адресар і всі ті передплати, починаючи від трьох місяців, почислила за них подвійну ціну за пересилку. Кожна передплата має бути вплачена напере.д.

2. З весною ми вислали 400 упімнень за 1942 рік. Більшість з них присилають $12.00, отже лише за те, що завинили і далі лишаються післяплатницями. Якщо читачка промине передплати один лише рік, забуде вислати, а коли пришле, то передплата йде на рахунок минулого року. Тому мусимо так багато пояснень робити. Провірюйте Вашу наліпку з адресою, там є подано рік і місяць доки передплата заплачена.

3. Допоможіть референткам виконувати їхню працю. Вони це роблять безплатно з посвятою, щоб допомогти Вам і журналові. За це їм треба дякувати.

Ми дальше будемо проголошувати пресовий фонд і будемо сподіватись на нього так як і досі.

Якщо Ви часом не одержите свого журнала, то він загубився на пошті через знищену адресу — напишіть до редакції і ми вишлемо те число.

Підписуйте Ваші листи або чеки так само як на Вашому адресарі, бо для адміністрації справляє труднощі тому, що є багато тих самих прізвищ в місцевостях і лише перше ім'я дасть їй нагоду записати передплату. Міняючи адресу ніколи не забудьте подати старої.

ISSN 0380-2140

P 0-44 OCT 83
HAWRYSH MRS KATE
602-11118-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2

ЧИ ВИ ВЖЕ НАБУЛИ СОБІ

"UKRAINIAN CANADIANA"

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 100 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПРОДАЖУ $12.00.

ПОШТОВА ОПЛАТА 50 центів.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2